

بربوکی

(ناول)

په یوه تنگه دره کې درې څر پوځي موټر روان ول، په دوی پسې سپرې دوپې پورته کېدلې، ځای ځای به ودرېدل، بېرته به د ماشین غږ پورته شو، پنډ او په دوپو لږلو ټایرونو به حرکت وکړ، پر لورو ژورو به وختل او د سرک غاړو ته پر سپرو ډبرو به څر پوتی پرېوت...

ناخاپه د وړو ماشینونو ډزو ازانگې خورې کړې، موټرې ودرېدلې، دروازې خلاصې شوې، د یوه موټر ترمخ د توغوندي گولۍ ولگېده، دوپې پورته شوې، په غره کې د الله اکبر چیغوزور ونيو او لاندي وپرېدلو تیرو کوکو دره په سر واخیسته...

عسکرو د غټو تیرو شا ته مورچې ونيولې، له ډبرو سپین سوکي باد بدل او د درې پر سر، ډبر پورته یوه څر ټپوس وزرونه غوړولي وو.

جگړه په شدت روانه وه، له پورته پر سرک مرمۍ اورېدې ... له لاندي ماشینونو پورته خولې نیولې وې، له میلیونو څخه یې اورونه باد بدل.

ناخاپه د هلیکوپترو دروند غږ دره ولړزوله، د غره پر ډډه پرله پسې راکټونه ولگېدل، لویې، وړې تیږې بیلې شوې، د تیرو چرو

Ketabton.com

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

کلی

ل

احمدی

www.s

نری شنهاری واورېدل شو، عسکرو منډه کړه، د موټرو دروازې
پسې پوري شوې، ټایرونه تاو شول او په لنډ وخت کې خړه دره له
شور ماشوره تشه شوه..

تر ډېره چوپه چوپتیا وه، وروسته یوه کارغه ناره کړه، کاغ...کاغ..
کاغ... بیا د وړو تیږو دښوېدو غږ پورته شو، لس دولس تنه یو په بل
پسې لیکه روان وو، ټولو اوږدې ږیرې درلودې، پټکي یې تړلي وو
او د ماشینګنو خولې یې لاندې د سړک خواته اړولې وې.

دوی په کوزېدو کې احتیاط کاوه، کله کله به یې په لویو تیږو پسې
لاسونه نیول، هر یوه هڅه کوله چې د خپل بدن توازن وساتي.

وروسته دوه تنه پورته ودرېدل، نورو ځانونه لاندې سړک ته
ورسول. دوی وارخطا وو، شاوخوا یې کتل، یو ټیت شو، له خاورو
یې توپانجه ورپورته کړه، بل یوه مشینګنه وموندله، درېیم هم یوې
اوسپنیزې خولۍ ته لاس کړ.

دا وخت یوه چیغه کړه!

— وینه، وینه شته؟

ټولو ورته وکتل، څپرې یې نهیلې وې.

سړي لارې توکړې:

— تو، لعنت دي وي په دې سرکوزو، بچ شول.

د یوه بل شونډې و خوځېدې:

— دلته پاتې کیدل خطرناک ده، باید لار شو.

یو دم ډزې شوې، ولاړو کسانو منډه کړه، تر تیږو پټ شول، د
ماشینګنو خولې یې پورته ونيولې، لوړ ولاړ ملګري یې یوې خوا ته
ډزې کولې، وروسته یې چیغه کړه!

— کاپر دی، ویې ولئ!

ناره شوه!

— چیرته؟!

— لمر خاته ته، دهغې تیرې پرښې ترشا.

د ماشینګنو خولې د پرښې خواته تاوې شوې. په اوږده ولاړه تیږه
لسګونو مرمۍ ولګېدې. یو دم چوپه چوپتیا شوه. پورته ولاړ سړي
ناره کړه!

— تراوسه لاهلته دی!

له لاندې یوه چیغه پورته شوه!

— نو څه ته گورې! ویې وله! مردار یې کړه!

سړي په لوړ غږ وویل:

— له دې ځایه نه ښکاري.

درې تنه له خاورو پورته شول، لمر خاته خوا ته یې منډه کړه، نورو په
ولاړه پرې ښه ډزې وکړې. مقابل لوري کوم غبرګون ونه ښود.

یو ځل بیا چوپه چوپتیا شوه، یوه راکټ ته مرمۍ ورواچوله، بل پر
اوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

— ملګري مه ژوبلوه، پرښې ته نږدې دي!

نجلی سترگې رنې کړې، تنه ریا وه، لږ و خوځیده، په اوږه کې یې نری درد تیر شو، بېرته پرېوته، چت ته یې وکتل، تیرې ډبرې راوتلې وې، مغزی (ورمېږ) یې کوږ کړ، په یوه نمجنه سمخه کې پرته وه.

د پښو دربی یې واوږد، بانه یې سره وروستل، لنډه شپبه ووته، پر مخ یې سړي اوبه تویې شوې، سترگې یې رنې کړې، دوه تنه یې سر ته ولاړول، یوه مشینگنه ورته نیولې وه، د بل په لاس کې یو پلاستيکي خیرن سطل ښکارېده.

یوه چیغه کړه!

پورته شه!

نجلی په راوتلوږو سترگو ورته کتل.

بل وویل:

— زموږ په ژبه نه پوهیږي.

د ټوپکوال شونډې و خوځېدې:

— په زور یې ولاړه که!

سطل په لاس سړي وویل:

— نشم کولای، نجلی ده!

ټوپکوال د ټوپک په میل ووهله!

نجلی کېناسته.

داوخت د ولاړې ډبرې له یوه کونجه دوه لاسونه راووتل، وروسته یوه اوسپنیزه خولی لمر ته وبریښېده، بیا اوږې، تیر او ځنگونه ښکاره شول، د پرنې تر څنگ یو عسکر ودرېد.

هغه په بیره خپل لاسونه پورته ونيول، یو دم چیغه شوه، نږدې کسانو منډه کړه، یوه د کلاشینکوپ پر کنډاغ وار پرې وکړ، د عسکر له خولې وینو داره وکړه، پرمخې ولوېد، بل یې پر ملا گونډې کیښودې، لاسونه یې شاته ورواړول، داوخت نورو کسانو هم منډه ورواخیسته، دیوه په لاس کې چاره وه، نورو د مشینگنو پر ماشو گوتې ایښې وې، کله چې ډله ورورسېده، پر پراته عسکر ورو پرېوتل، د سوکانو او لغتو وار نه کیده، یو دروند سوک د عسکر ژامې ته سیخ شو، خولی یې له سره ورغړېده او پر خړو خاورو تورې

خښې پریوتې.

یوه چیغه کړه!

— نجلی ده.

سڀي اشارو ورتو وکړه چې له سمخي ووځي.

نجلی ولاړه شوه، د ملا درد ځای پر ځای کینوله، بیا یې پر پښو زور راووست، دوه درې گامه یې واخیستل، سر یې وگرځید، په تیره پوري یې لاس ونيو.

سطل په لاس سڀي وویل:

– نه شي تلای.

توپکوال په ملنډو ور غبرگه کړه!

– اوس به یې لارې ته راوالم.

یو دم یې د مشینگنې گیت کش کړ، چیغه یې کړه!

– څې که دې غلبیل کم!

نجلی ولړزېده، په ښکته گامونو له سمخي ووت.

سترگي یې د لمر رڼا ته و برېښیدې، شاوخوا یې وکتل، سپیره غر

و، پنځه شپږ وسله وال یو ځای پر یوه هواره تیره ناست وو، کله

چې یې نجلی ته وکتل، سرونه یې وڅرېدل، د نجلی ځان ته پام شو،

د گربوان پاسنی درې تنی یې شلېدلې وې او تور لاندو وینسته یې

پر تتر پراته وو، ورو یې د گربوان دواړه خواوې سره ور وستې، پر

اوپه یې څه ولگېدل، یوه سپینه توتیه یې پر سترگو پرېوته، اوږې ته

یې لاس کړ، یو نری څادر و، شاته یې وکتل، تر څنگ یې یو په عمر

پوخ سڀي ولاړ و، له سپینې لونگی یې په نکریزو رنگ کړې سڀي

څنې راوتلې وې، په کین لاس کې یې مشینگنه ښکارېدل.

نجلی په څادر کې ځان وپېچه، ولاړ سڀي خپلو ملگرو ته اشاره و

کړه، په دې نارینه غږ یې وویل:

– څه وایاست؟ د کوم وطن درته ښکاري!

دوه تنه له تیرې را ولاړ شول، ولاړ سڀي ته نږدې ودرېدل، یوه یې

ووویل:

– ما ولیده، پرمت یې د امریکایانو ټاپه ده.

بل په خبره کې ورولوید:

– نه یې منم، امریکایان د بیزو گانو غوندي سره دي، خو دا له رنگه

موروالو ته ورته ده.

د تیرې پر سر یوه ناست ځوان نارو کړه!

– په کاپرانو کې هر ذات پیدا کیږي، یوه گولی یې وولئ او سپیو ته

یې واچوئ!

یوه بل وویل:

– رښتیا وایي، ترڅو به یې راسره گرځوو.

د سرو څنورونکي سڀي وویل:

– مور باید خپل مشران خبر کړو، پرېکړه د هغوی په لاس ده، که یې

وژله، که یې له نورو بندیانو ورونیوسره تبادله کوله، ما اورېدلي

چې کوپارو ته خپل کسان ډیر ارزښت لري.

د یوه شونډې و خوځیدې:

– هر رنگه چې وي، خو له دې ځایه یې ورکه کړئ، په مرکز کې د دې

ښځي موجودیت ښه نه دی.

* * *

د ننگ سړی په خبره کې ورو لوېد:

— ابادی ته یې نه شو وروستی، خطر لري.

یوه شپه غلی شو، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

— یوه چاره به یې وکم!

سپي وغپل...

یوه ځوان بړستن له سره لري کړه، غوږ یې ونيو، ورو یې وویل:

— چغه!

بېرته یې سر پټ کړ، د سپي غپېدا ډیره شوه، ځوان کېناست، سپي

غپل...

یوې نسڅې په خوبولي غږ وویل:

— څوک نارې وهي؟

ماشوم وژړل...

ځوان سر ته ایښی شل ډزي ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، له خیمې

ووت، د باندي سوږ باد چلېده...

شاوخوا یې وکتل، سپي مخامخ منډه واخیسته، ځوان د ټوپک

گیت کش کړ، یوه چیغه کړه!

— خپل یو.

ځوان ور مخته شو، د سپوږمۍ په رڼا کې درې تنه ولاړ وو، سپي

غپل...

ځوان په زوټه (لوږ غږ) وویل:

— څه غواړئ؟!

ډډ نارینه غږ یې واورید:

— یو امانت راسره دی.

_د چا؟

_د پلار دې.

ځوان ورو وويل:

_راځئ!

دريو تنو په ده پسې حرکت وکړ، سپي ترې راگرځېده، غپل يې...

ځوان خيمې ته ننوت، ورو يې وويل:

_خراغ بل کړئ!

اورلگيت ولگېد، په کېردي کې تته رڼا شوه، درې وار خطا ښځې په

خپلو ځايونو کې ناستې وې، دوه ځوانې وې، بله هم بوډی، ماشوم

هماغسې ژړل...

د ځوان شونډې و خوځېدې:

_ميلمانه لرو.

ښځو په خپلو بېرو ويښتو ځونۍ (ټکري) ورکش کړي.

ځوان په زوټه (زوره) وويل!

_راځئ!

کېردي ته درې تنه ورننوتل.

بوډی په ويره وويل:

_عسکر!

ځوان په بېره ميلمنو ته وکتل، دوو يې ټوپکونه تړلي وو، تر دريم

يې يو سپين څادر تاو و، پښې يې په لويو خړو عسکري بوتونو کې

پټې وې، لاسونه يې شاته تړلي ښکارېدل.

يوه وسلوال وويل:

_په جگړه کې مو ونيوله.

په کېردي کې ناستو ښځو په حيراني ورته کتل...

بوډی وويل:

ښځه ده؟

هو!

_دلته مو ولې راوسته؟!

_زوی دې راوليږله.

ځوان ميلمنو ته د کېناستو اشاره وکړه.

يوه يې وويل:

_نه شو ماتل کېدای، امر دی! بايد په شپه کې ځانونه مرکز ته

ورسوو.

ځوان له وسلوالو سره د باندې ووت..

سپي غپل...

ځوان وويل:

_دا بلا به ترڅه وخته دلته يې؟

د يوه شونډې و خوځېدې:

_نپوهيږو! خو احتياط کوئ! څوک بايد کوم بوی يونه سي!

سړو حرکت وکړ...

سپي منډه پسې واخيسته...

خوان بېرته کېږدی، ته ورننوت، ښځې تر نابېلې میلمنې راگرځېدلې وې، هغې ته یې په حیرانۍ کتل، میلمنه وارخطا وه، د خراغ ژېړې رڼا ته یې غټې سترگې ځلېدلې، پر لاندنۍ ډکه شونډه یې وچه وینه پرته وه.

بوډۍ یو سوړ اسویلی ویست، خوان ته یې وکتل، ویې ویل:

— شپږگله! دا خو خبرې نه کوي!

خوان موسک شو، شونډې یې و خوځیدې:

— زموږ په ژبه نه پوهیږي، پرنگۍ ده.

ښځو په یوه خوله وویل!

— څه؟!

خوان وخنډل، ټوپک یې د کېږدۍ ټاټ ته ودراره، د باندې ووت،

لنډه شېبه وروسته بېرته راغی، یوې نجلی په حیرانۍ وویل:

— لالا! د خړې پړۍ دې ولې راوور؟!

خوان د پړۍ یو سر د نابېلې میلمنې تر تړلو لاسونو تاو کړ، کلکې

غوټې یې ورواچولې، بل سر یې په کېږدۍ کې د ولاړ موټرسایکل

په ټایر پورې وتاړه.

ښځو په حیرانۍ ورته کتل.

خوان په خپله بستره کې ننوت، ټوپک یې له ځان سره پټ کړ، ورو

یې وویل:

— شپه پنځه ده، سبا به سره غږیږو.

ماشوم ژړل....

د نجلی پر مخ یوه توده ساولگېده، بیا یې په ښي غومبري تود لوندوالی احساس کړ، په بیره یې سترگې رڼې کړې، تور وروبوز یې ولید، یوه زوروره چیغه یې تر خولې راووته، سپي کورنچ وهل، نجلی ټکان وخور، پړۍ کش شو، موټرسایکل ږنگ شو، خوان په منډه کېږدی، ته ورننوت، یو اوږد ډانگ په گوتو ورغی، سپي په کورنچیدا د باندي ووت.

بوډۍ غږ کړ!

— څه خبره ده؟

خوان وویل:

— سپي وډاره کړه!

بوډۍ کېږدۍ ته ورننوته، په لاس کې یې له شیدو ډک جام

ښکارېده، په ملنډو یې وویل:

— سپي دا وډاره کړه، که دې سپي وډار که! ته ورته وگوره! سمه

دمه بیزو ده، د سپي بلا دې سل واړه ورباندې وگرځي.

نجلی په راوتلو رډو سترگو ورته کتل...

شپږگل وویل:

— وړانگه چیرته ده، وربندار هم نه شته؟

بوډی سوړ اسویلی ویست:

— اوبه نه وې، یوه گړی مخکې دواړه چینې ته ولاړې.

له دې سره له کپږدی ووت.

شېرگل نجلی ته وکتل، هغې ژړل...دی هم د باندې ووت.

نجلی شاوخوا سترگې واړولې، کپږدی لویه وه، یوه څنگ ته څو

خیرنې برستنې پرته وې، بل لورته ناولي لوبني ایښي وو او

مخامخ د یوه ماشوم نری پښې ترلانده اوږني راوتلې وې.

وروسته ټوخي واخیسته، سپین لوگی یې تر سترگو تیر شو، د

کپږدی له یوې چولې یې د باندې وکتل، لمر نوی راختلی و، بوډی

اورته ورپوه کول...تر څنگ یې یوه توره کتوه ایښې وه، لږلرې څو

خرو په وړو تپړو کې خولې وهلې، پښو ته یې لنډ پړي ورلوډلي

وو، لوی گامونه یې نه شواى اخیستلای.

بیا یې دوو کوچیو ته پام شو، گړندی تگ یې کاوه، گڼی گړدی

لمنې یې خوځیدلې، شېبه وروسته یې کپږدی ته نږدې، له یوې

شاتورې خرې له اوبو ډک ژى کښته کړ.

وروسته یوه سیرلي منډه واخیسته، تر نغري یې ټوپ کړل، بوډی

تپړه پسې وویشته.

څو گامه هاخوا، شېرگل د یوې اوبنې وړانه ته جارو نیولې وه، وچ

خوشایي یې ترې لیرې کول، دی هډور ځوان و، لمر سوځولې خیره

یې درلوده او په زنه پورې یې تار تار مړه ویښته نښتي وو.

ناخپه ټاټ پورته شو، کپږدی ته ژیره رڼا ور ولوږده، اوس نو شمال

لور ته پرته ټیټې غونډۍ ښکارېدلې، په لمنو کې یې گڼې سپاندې

ولاړې وې، یواځیني زاړه توت ته نږدې یوه رمه پڼډه وه.

وړانگه کپږدی ته ور ننوته، نابللې میلمنې ته یې وکتل، ورمخته

شوه، د موټرسایکل له ټایره یې پړی خلاص کړ.

نارینه غږ یې واوږد:

— په دې پرنګیانو دومره زړه سوی مه کوه!

کوچۍ ور وکتل، په خواره خوله یې وویل:

— وبال لري.

شېرگل وخنډل:

— موږ هم اوبونه یو راوړي.

بهرته یې پړی په ټایر پورې وتاړه.

وړانگې څه ونه ویل.

نابللې میلمنې په حیرانۍ ورته کتل...

بوډی کپږدی ته ورننوته، یوه توره چایجوشه یې پر زاړه لیمخي

کښنوده، د چایجوشې له څوښکې تاو پورته کېده...

شېرگل وپوښتل:

— انا! ډوډۍ پخه ده؟

بوډی وویل:

— سره ډوډۍ ډېره وه.

شېرگل پر سپيره ليمخي پلتي. ووهله، خور يې دسترخوان هوار کړ، له شلېدلو پاستو سره لوی او واړه هډوکي پراته وو. — بوډی د ځوان تر څنگ کېناسته، لمسی او نرور يې هم پلتي. ووهلي.

نابللي ميلمني په حیرانی ورته کتل...

د بوډی سپين وينسته له ټکري راوتلې وو، نرور يې هم خیرنه او ډنگره وه، خو نجلۍ په غوښه پټه ښکارېدلې، په غنم رنگه زنه يې درې شنه خالونه وهل شوي وو، تورې ډېلې وروځې يې لرلې او تر څرې پاسنۍ شونډې يې واړه، نري تور وينسته راتا وو.

وروسته يې په څلورو خیرنو گيلاسونو کې بوره واچوله، چایجوشه يې ورپورته کړه، گيلاسونه د شیدو له څړو چایو ډک شول.

شېرگل په ډکه خوله وويل:

— ميلمني ته موننگ (ست) ونه کړ.

د بوډی شونډې وڅوځېدې:

— خاورې دې وڅوري.

شېرگل د پاسني يوه ټوټه ور ورغورزوله، ډوډی د ميلمني پښو ته نږدې ولوېده.

وړانگې وويل:

— وبال لري، رزق ده.

ميلمني په حیرانی ورته کتل..

شېبه وروسته کېږدی ته نږدې يو موټرسايکل ودرېد

سپي وغپل...

شېرگل ولاړ شو، څو گامه ليري دوه تنه ولاړ وو، سپي ترې راگرځيده، شېرگل په سپي پسې تېره وويشته، سپي منډه کړه، دی ورمخته شو.

ښځو ورته کتل...

شېرگل يوه شېبه له سړو سره ودرېد، بېرته کېږدی ته راغی، په کونج کې ايښی زوړ گيلن يې ورپورته کړ.

بوډی وپوښتل:

— څوک دي؟

د شېرگل شونډې وڅوځېدې:

— راحم.

د باندي ووت، څوگامه يې واخيستل، گيلن يې د موټرسايکل پر ټانکۍ ورپورته کړ، يوه شېبه له سړو سره ودرېد، وروسته موټرسايکل حرکت وکړ، شېرگل کېږدی ته راغی، گيلاس يې ورپورته کړ، ويې ويل:

— بې خوبه وو.

بوډی وپوښتل:

— نوڅه يې کول؟

— نیمه شپه سړک ته تللی ول، ويل يې چې ځمکه کلکه وه، د ماين ښخولو ډبروخت ونيو.

خور يې په خبره کې ورولوېده:

— چيرته؟

شپرگل گوله تيره کره، ويې ويل:

— د پاخه سرک پر غاړه، زړې ژړندي ته نږدې.

وروسته يې ميلمنې ته مخ ورواړاوه، په خوند يې وويل:

— دوه ساعته باد ستا د وطندارانو کتار تېريږي، درز به يې واوري!

ميلمني په حيرانۍ ورته کتل..

— ښه شپبه ووت، په دسترخوان کې يواځې هډوکي پاتې شول.

بيا کپردي تشه شوه.

خوان په رمه پسې روان و، بودی نغري ته نږدې په ولاړ ځگ کې

مستې اچولې، دوو نورو کوچيو ناولې جامې پر يوه شاتوره څرخه بار

کړې وې او چينې ته يې د تگ تيارۍ نيوه.

غمزه وه، په کپردي کې تود باد چلېده، ماشوم لغتې وهلي، پښې

يې ککړې وې، بودی د چکې د جوړولو په تمه په يوه ژپره تیکه يې

کخوره کې شرومبې اچولې.

لاس ترلې نجلۍ په کپردي کې ناسته وه، سر يې درد کاوه، پښو ته

نږدې يې وچه ډوډۍ پرته وه، وروسته يې يوه لوی غونډل ته پام

شو، غونډل گړندی روان و، بيا د ماشوم په بوغبند کې ورننوت.

د نجلۍ سترگې رډې راوختې، په بيړه ولاړه شوه، پری کش شو،

بهرته کپناسته، ترلې لاسونه يې ټاير ته ور وغځول، هڅه يې وکړه

چې پری خلاص کړې، پاتې راغله، پرېوته، په خيړن پړي يې غاښونه

ټينگ کړل، جټکه يې ورکړه، يودم يې وينيسته د شا خواته کش شول،

بودی چيغه کره!

— چيرته تنبتي!

پر مخ يې يو کلک شی ولگېد، سريې وگرځېد، بودی ته يې وکتل،

په لاس کې يې توره چايجوشه نيولې وه.

نجلۍ ماشوم ته اشاره وکړه، شونډې يې سره سربښ شوې:

— م م م م م م م م م م....

بودی نارې کره!

— بلا بلا، څه رمباري وهي؟!!

نجلۍ په راوتلو رډو سترگو ماشوم ته کتل، هغه پښې وهلي...

بودی مخ واړاوه، نجلۍ پسې وکتل، د موټر سايکل ټانکی ته يې

ترلې سوکان ونيول، بودی گام واخيست. نجلۍ چيغه کره!

— غونډل، د ماشوم بستري ته غونډل ورننوت.

بوډی منډه واخيسته، ماشوم يې پورته کړ، پر سينه يې لوی غونډل روان و.

غونډل يې په لاس وواهه، ماشوم چيغه کړه، غونډل پر ليمخي ولوېد. بوډی اوکلی پرې کېښوده.

لاس ترلې نجلۍ سترگې سره وروستې، سره ساه يې واخيسته، ورپسې يې يو سوړ اسويلی ويست.

بوډی په بېره د ماشوم کميس لري کړ، د هغه لوخ ځان ته يې وکتل، په زوټه يې وويل:

— يا پېره دستگيره! رارسيره!

داوخت زنگولي وشرنگېدې، ډډ کوچيانی غږ پورته شو:

— اررري، اررري....

بوډی ماشوم ورواخيست، په منډه له کېږدی ووته.

نجلۍ پسې وکتل، د رمې په سر کې يو ښکروړ سیرلی روان و.

بوډی چيغه کړه!

— شېرگله، وه شېرگله!

ځوان ناره کړه!

— څه خبره ده؟!!

بوډی ورمخته شوه، په لور غږ يې وويل:

— د ښگل په بوغبند کې غونډل و.

ماشوم ژړل...

ځوان په بېره ماشوم ورواخيست، ورته ځير شو، يوې او بلې خواته يې سره واړاوه، په خدا يې وويل:

— انا! زړه مه خوره، د نيش وهلو ځای نه ښکاري، روغ رمت دی!

له دې سره يې ماشوم ښکل کړ، بوډی ته يې ونيو، په رمې پسې روان شو.

بوډی په يوه لويه ډبره کېناسته، ماشوم ژړل...

لاس ترلې نجلۍ وچې سترگې ورته نيولې وې...

ښه شېبه ووته، بوډی همالته ناسته وه، ځوان ديوه پسه وړی سکولې... وروسته وړانگه او د هغې وړېنده ښکاره شول، دوی په

يوې خړې پسې روانې وې، د خړې پر شا له پرتو جامو څاڅکي څاڅکي اوبه څڅېدلې...

بوډی مخې ته ورغله، لنډه شېبه سره ودرېدل، لاس ترلې ښځې ور کتل... د بوډی نږور خپل زوی ورواخيست، په سينه پورې يې

ونيو، وروسته يې د هغه له مخه څو پرله پسې مچې واخيستې.

بيا درې واړه د کېږدی خواته روانې شوې، وړانگې له غوړې کاسې

يوه توره چاره ورواخيسته، لاس ترلې نجلۍ ته ورنږدې شوه، د

نجلۍ سترگې رډې راختلې وې، وړانگې پرې ته چاره ونيوله او د

هغې لاسونه يې خلاص کړل.

داوخت ځوان کېږدی ته ورننوت، په ښي لستوني پسې يې سپينې

وړۍ نښتې وې، په غولي پراته شلیدلي پرې ته يې وکتل.

بوډی وويل:

_ها! دادی!

خوان سترگې ورواړولې، په ليمخي پورې يو تور غونډل چختاړی و، يواځې يوه بېره پښه يې خوځېدله...

خوان وويل:

_په پرنګيانو کې هم ښه خلک پيدا کيږي.

کوچيانو وخنډل.

خوان دلرګي له زاړه صندوقه يو خټک ورواخيست.

وړانګې وويل:

_څه يې کوي؟

د خوان شونډې و خوځيدې:

_د يوه پسه ګرڼجوني خراب دي.

ګام يې واخيست، خو يودم ودرید، بوډی ته يې وکتل، په حيرانی

يې وويل:

_انا! تاڅه ويل؟

بوډی وخنډل، شونډې يې و خوځيدې:

_څه وخت؟

_تاويل چې دې پرنګی خبره کړې، د دې خو...

د بوډی سترګې رډې راوختې، په خبره کې يې ورولويده:

_هو رښتيا! دې خو زموږ ژبه وويله!

خوان نابللې ميلمنې ته وکتل، شونډې يې و خوځېدې!

_ته په پښتو وغږيدې؟!!

نجلی- په ريرد بدلې غږ وويل:

_هو.

د کوچيانو خولې وازې شوې...

نجلی- وويل:

_نوم مې ماریا ده. په امريکا کې پيدا شوې يم.

بوډی- په خبره کې ورولوېد:

_نوله کوپارو سره دې څه کول؟

د ماریا سر وځړېد، ورور يې وويل:

_زه په اصل کې افغانه يم، خو د امريکا تذکره لرم، هلته مې د

عسکری درس ويلی، له يوه کاله راهيسې افغانستان ته راغلې يم.

بوډی- په بېره وپوښتل:

_بوسلماننه (مسلماننه) يې؟

ماریا د((هو)) په ښه سر و خوځاوه.

_نوبيا دې څه مخ توردی چې له کوپارو سره ولاړه يې؟

د ماریا سر وځړيد.

وړانګې وويل:

_هر رنگه چې وې، زما وراره يې بچ کړ، د زړه رحم لري.

خوان وويل:

_خوړې! جامې يې وربدلې کړه! دا عسکري کالي يې ښه نه دي،

خطر لري.

بيا يې ماریا ته وکتل، په خندا يې وويل:

* * *

ځوان سلام وگرځاوه، ځادر يې ټول کړ، ولاړ شو، سترگې يې رډې راوختې.

ماریا د کبردی څنگ ته ولاړه وه، گڼ کوچیانې کمیښ يې په تن و، د کمیښ په لمنې پورې يې سپینو روپيو ټال خوړ، لستونو ته يې گونگړوگان ورلوېدلي وو او ټټري يې له شنو مریو ډک و.

ځوان نږدې ورغی، نجلی ته يې په لومړي ځل په ځیر وکتل، ښه ورته ښکاره شوه، هسکه غاړه يې درلوده، ټټري يې راوتلی و او په ډکو سرو شونډو يې یوه خوړه موسکا پرته وه.

ځوان جټکه و خوړه!

– څنگه مې جوړه کړه، څوک به دا ووايي چې کوچی نه ده؟ هه!

ځوان خپلې خوړته وکتل، تر څنگ يې ولاړه وه، ويې خندل:

– بلا يې بلا!

وروسته کېناست، د سپي په غټ سر يې لاس تېر کړ، ماریا ته يې وکتل، په خندا يې وويل:

– خودومره ازادي مه ورکوه!

د وړانگې تندې تريو شو:

– لالا! وبال لري، چيرې به لاړه شي، يوې خواته دښته ده، بل لور ته غونډی.

د ځوان شونډې و خوځېدې:

– د ترښتې پکرونه کړې، سپی ډير خړولی (خوړونکی) دی.
ځوان گام واخيست، بېرته ودرېد، ښځو ته يې مخ ورواړاوه، ورو يې وويل:

– هغه ماین يې ويست، نپوهيږم چې له کومه وپوهېدل، ما رمه پيايله، د غونډی له سره مې ورته کتل، خو کتار تر زړې ژرندې يو څه ليرې ودرېد، دوه تنه له يوه موټره کوز شول او ماین ته نيغ ودرېدل.

— احتیاط يې هم ویلی!

مخ يې واراوه، درمي خواته روان شو.

وروسته يې يو لوی پسه له ځمکې پورته کړ، پرې يې ایست او د پسه دوړيو په سکوللو بوخت شو.

ښه شېبه ووته، بيا يو سيوری ورباندي ورغی، پورته يې وکتل، ماریا وه، بېرته يې سر وڅرېد.

نجلی وویل:

— مننه!

د ځوان شونډې و خوځېدې:

— څه؟

— مانا، کور ودان.

— د څه له پاره؟

— زه دې دوهم ځل ونه ترلم.

ځوان وخنډل، ورو يې وویل:

— په دې شرط چې منونکې و اوسې!

ماریا په خبره کې ورو لوېده:

— قول دی!

ځوان وویل:

— څه! سمه ده! باور به وکم، خو!

غلی شو، پسه يې په بل مخ واراوه.

نجلی وویل:

— خبرې کولی شم؟

ځوان وخنډل:

— اوس دې هم خوله نه ده گنډلې.

نجلی یوه شېبه غلې وه، بيا يې يودم وویل:

— وروردې چيرته دی؟

ځوان نیغ ورته وکتل، بېرته يې سر وڅرېد، پسه نار ه کړه، يو موتی

سپینې وړی، په وینو سرې شوې، ځوان ځمکې ته لاس کړ، خاوره يې

ورواخيسته، د پسه په تپ يې واچوله.

ورويې وویل:

— ماین ته يې ځمکه کېنډله، پام يې نه و، په خپل ماین والووت.

نجلی وویل:

— ما وبخښه

ځوان غلی و، وروسته يې شونډې و خوځېدې:

— هغه ته مو تیر کال ښځه راوړه، زوی يې پس مرگي پيدا شو.

نجلی وویل:

— پلار دې؟

— پلار مې کوماندان (قوماندان) دی، ډیر وخت په غره کې وي،

کورته کم راځي.

سپي وغرېد، ځوان ورته وکتل، خو گامه لرې ولاړ و.

ورويې وویل:

— چغه!

سپي لنډه لکۍ و خو ځوله. ځای پرځای پریووت.

ماریا لرې وکتل، دوه توري کېږدی، بنکارېدلې، وېې ویل:

— هاغه هم کوچیان دي؟

ځوان سر پورته کړ، د بښتې ته یې وکتل، شونډې یې و خو ځېدې:

— هو! هلته یې مېنه ده.

— مېنه؟

ځوان وویل:

— موږ ژمی گرمسیر ته ځو، اوږی دلته اړوو، د کوچیانو مېنې

مالومې دي، داسې لکه د جايي (ځايي) وو چې کور کلی مالوم

وي، څوک دا حق نه لري چې د بل یوه په مېنه کې واړوي.

ځوان غلی شو، په بیاتي پورې نښتې وړی یې لرې کړې، ورو یې

ووویل:

څر ځایونه مو هم سره ویشلی دي، هر قوم خپل څرځای لري، بل ځای

رمې نه شي پیولی.

ځوان غلی شو.

نجلی وویل:

— لارم!

ځوان وړی سکوللې...

نجلی یوه شېبه ودرېده، ځوان ورونه کتل، وروسته روانه شوه.

سپي سر پورته کړ، نجلی ته یې وکتل، بېرته یې د مخکنیو غزېدلو

پښو په منځ کې وربوز کېښود.

ماریا یوه جونگي ته وروگرځېده، جونگي هسکه غاړه نیولې وه،

ژامه یې خو ځېدله، شخوند یې واهه...

یوه شېبه له جونگي سره ودرېده، بیا یې وړانگې ته پام شو، پیاز یې

وړول، ورغله، د هغې تر څنگ کېناسته ورو یې وویل:

— په اشپزي کې څنگه یې؟

— څه؟!

— دیگ کولای شي؟

وړانگې وخنډل، لنډې غټې سترگې یې ورواړولې، ورو یې وویل:

— په ښوروا کې تکره یم.

ماریا کاسې ته وکتل، د پیازو په غوڅو شویو ځایونو باندي د

چارې توري خیرې بنکارېدلې.

داوخت یو غږ شو، دوې ټیټې هلیکوپترې راغلې، ځوان منډه کړه،

ماریا یې ترمټ و نیوله، دواړه کېږدی. ته ننوتل. دروند غږ کېږدی.

ولړزوله.

ماشوم وچونگېد!

ځوان سوړ اسویلی ویست.

د ماریا سترگې رډي راختلې وې.

بوډی، د هغې نږور او وړانگه کېږدی. ته ورننوتې، دوی وارخطا وې.

ځوان ماریا ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

— ته به مو په بلا و خوري!

ماریا په حیرانۍ ورته کتل.

وړانگې په خواره خوله وويل:

– طيارې وې، تيرې شوې.

ځوان چيغه كړه!

– پلار مې ولې خپله كورنۍ په بلا خوري؟ بل ځای نه و؟

يوه شېبه غلې شو، بيا يې ورو وويل:

– بايد احوال وركړم، دا نجلۍ دلته نه شي پاتې كېدې!

ماریا په منډه له كېردي. ووت، لاره، لري په يوه لويه ډبره كېناسته.

دبنتې ته يې وكتل، لويه دبنته وه، پای يې نه مالومېده، تر يوه ځايه

خرې سپاندي ولاړې وې، وروسته سپېرې شگې ښكارېدلې، بېرته

يې سر وځړېد، تريوې وړې تيرې د څرمښكۍ څرې لكۍ راوتلې وه،

څنگ ته يې تور ميرپيان ليكه، روان وو.

يو دم يې پراوړه لاس ولگېد، ورمير يې كور كړ، څنگ ته يې وړانگه

كېناسته. تر ډېره غلې وې، وروسته ماریا په ژرغوني غږ وويل:

– هغوی به مې ووژني.

وړانگې د نجلۍ پراوړانه لاس كېښود، شونډې يې وڅوځېدې:

– غم مه كوه! زه خو يم.

ماریا د هغې پراوړه سر ولگاوه، يو دم يې وژړل...

وړانگې د نجلۍ په تورو وينستو كې گوتې تېرې كړې، ورو يې

وويل:

– زړه دې غټ ونيسه!

ماریا ژړل...

وړانگې په حيراني وويل:

– ولي دې لاس ونيو؟!

د ماريانو شونډې و خو خېدې:

– وږې نه يم.

– خو تا هيڅ هم نه دي خوړلي، سهارنۍ ډوډۍ مې ماسپښين له

غولي راپورته كړه.

ځوان په ډكه خوله وويل:

– څه يې كوي! زړه ته به يې نه كيږي.

ماریا ولاړه شوه، دوه درې گامه ليرې كېناسته. دباندې يې وكتل،

اسمان له سپينو ستورو ډك و. بېرته يې په كېږدۍ كې ناستو كسانو

ته سترگې ورواړولې، تر دسترخوان څلور تنه را تاو ول، ځوان له

لنډې ډوډۍ گوله جوړوله، بوډۍ د بڼي لاس گوتې په خوند ختلې،

دوو نورو کوچيو هم ډوډۍ خوړه... وروسته د غوښې د ويشلو وار

ورسېد، ځوان په يوه پاستي څلور برخې كېښودې، وړانگې په بېره

وويل:

– ماريانو دي هېره شوه؟

د ځوان شونډې و خو خېدې:

– مړه ده!

بوډۍ وويل:

– ماته سپينه غوښه راکه!

ځوان د بنځو تر مخ په پرتو پاستو يوه يوه برخه كېښوده، وړانگې

پاستي ته لاس كړ، ولاړه شوه، د ماريانو ترڅنگ كېناسته، ورو يې

وويل:

– غوښه درواخله!

ماریا په مړاوي غږ ځواب ورکړ:

– مړه يم.

ځوان هغې ته وكتل، د مخ پر يوه خوا يې د لمپې رڼا لگېدله، بېرته

يې سر وڅړېد، ورو يې وويل:

– دومره يې مه نازوه!

بڼه شپه ووته، كاسې پورته شوې، دسترخوان ټول شو، وړانگې

هدوكي او اتامونه (ماته ډوډۍ) د باندي ويستل، د غوړو په يوه

سكڼل شوي زاړه ټيم كې يې واچول، ورو يې وويل:

– تو، تو، تو،

سپي منډه ورواخيسته.

کوچی بېرته كېږدۍ ته ننوته، ځوان ولاړ شو، موټرسايكل يې

وښوراوه، په ټانكۍ كې تيل وچړييدل.

بوډۍ وويل:

– چيرته ځي؟

ځواب يې ورکړ:

– مرکز ته.

غلی شو، ماریا ته یې وکتل، ویې ویل:

— پلار ته وایم چې دا بلا له دې ځایه ورکه کړي!

وړانگه په خبره کې ورو لوبده:

— نه! دا ځای ورته ښه ده، په کومه بلا یې ونه خوري!

ځوان ورو وویل:

— په مور یې څه! که یې وژني که یې بل ځای بیایي، خو دلته نه شي

پاتې کېدای.

د وړانگې سر وڅړید:

— وبال لري!

د بودی گونځې شونډې و خوځېدې:

— شپږگله زویه! خور دې بده خبره نه کوي، تور سرې ده.

وړانگې په بیره د خبرو وار ورنه ونيو، په خواست یې وویل:

— خدایکه یې د طیارو پلار رانه وپیژني! ته ورته وگوره! سمه دمه

کوچی ده.

ځوان یوه شپبه ودرېد، موټر سایکل یې پرېښود، له کېږدی ووت.

وړانگې ماریا ته وکتل، د هغې په سترگو کې اوبنکې ولاړې وې...

ورو یې وویل:

— له وروړه مې خوا مه بدوه! په زړه کې څه نه لري، بس! لږ کاوړي

(غوسه ناک) دی.

یوه شپبه غلې وه، بیا یې د نجلۍ لاس ونيو، ویې ویل:

— راځه چې دباندي ووځو! ښه باد لگېږي، پام به مو غلط شي.

ماریا ولاړه شوه، دواړه له کېږدی ووتې، څو گامه لیرې په یوه لویه

ډبره کېناستې، نرم باد چلېده، چوپه چوپتیا وه، یواځې کله کله به

په غاښونو د هډوکو د ماتېدو کړسا پورته شوه او ډېر لري به یوه

شغال نار ه کړه.

دواړه تر ډېره غلې وې، بیا ماریا سوړ اسویلی ویست، په مړاوي غږ

یې وویل:

— مور مې ډیره یادېږي!

وړانگې په غاړه کې لاس ورواچاوه، یوه شپبه غلې وه، بیا یې سوړ

اسویلی ویست، په خوابدي غږ یې وویل:

— ته بختوره یې، مور لري، خوزه...

غلې شوه، ماریا ور وکتل، پر تندي یې د ستورو تته رڼا پرته وه،

وړانگې خبره پسې وغزوله:

— ...خوزه مور نه لرم، هغه دوه کاله مخکې غونډل وچپچله، انا مې

رنگارنگ بوټي ورته وټکول، ښه نه شوه، دوهم سهار ته مړه پرته وه.

وړانگه غلې شوه، یو دم یې په غږ کې بدلون راغی، په خدا یې

ووایل:

— اوس دا دغم خبرې پرېږده! زړه مه خوره، خدای مهربانه دی.

په لنډه فاصله کې کوکه شوه، ماریا جټکه وخوړه، سپي وغپل،

منډه یې واخیسته، تر یوه ځایه لکه سیوری داسې ښکارېده،

وروسته په تیاره کې ورک شو.

ماریا وویل:

— دا غبرډ څه و؟

وړانگې وځندل:

— د شغال، دلته شغالان ډېر دي، د ورځې په غونډيو کې د ډېرو سيورو ته پراته وي، ماښام تياره، هوارې ته راځي، تر سپيده چاوده بوی کارې. تېر څوړموني (پسرلي) يوه شغال...

ماریا په خبره کې ورولوېده، ويې ويل:

— ورور دې څنگه سپری دی؟

وړانگه يوه شېبه غلې وه، وروسته يې وځندل:

— ډېره ورنه ډارېږي؟

ځواب يې وانه وړېد.

وړانگې وويل:

— زړه مه خوره! بد سپری نه دی، څو کاله له کوره ورک و، په مدرسه کې يې سبق وايه، بيا په کور کېناست، په چا کار نه لري، خپله رمه پيايي، تير کال يې يوڅه وخت ټوپک گرځاوه، څو ځله سپرک ته لاړ، يو وار پر مټ ولگېد، نه منع کېده، خو کله چې مې مشر ورور پر ماین وخت، پلار مې ټوپک ورنه يووړ، ويل يې چې په کور کې يواځې تور سپری دي، ده هم څه ونه ويل او د پلار خبره يې ومنله.

وړانگه غلې شوه، يودم يې وپوښتل:

— خوب درځي؟

د ماریا شونډې وڅوځېدې:

— هاغه ستوری ويني؟

— کوم؟

— لمر لوېدو ته! تر نورو يو څه غټ دی.

وړانگې وځندل:

— هو! مور يې د ماښام ستوری بولو.

ماریا وويل:

— تر اوسه مې دومره روڼ ستوری نه و لېدلې، ښکلی دی، دلته ستوري څومره رانه دي!

وړانگه په خبره کې ورولوېده:

— مور کله کله د شپې له خوا مزل کوو، غرونه، دښتې او دريا بونه مخې ته راځي، څو لاره نه غلطوو، لالا مې د ستورو په حساب ښه پوهېږي، لار د ستورو له مخې مالوموي. څو؟

دواړه ولاړې شوې، کېږدی ته ور ننوتې، ځوان د راډيو ستن تاووله... بوډی ته له چايو ډک گيلاس ايښی و، نړور يې د ماشوم ککړې پښې پاکولې...

نجوني يوې خواته کېناستې، چا ورنه کتل، ماریا گيلاس ته لاس وروغزاوه، تر نيمايي يې له تورو چايو ډک کړ، ولاړه شوه، گيلاس يې د باندې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناسته، چاي جوشه يې وريپورته کړه.

ځوان راډيو يوې خواته کيښوده، ولاړ شو، توشکه، پرستنه او بالنس يې ورواخيستل، بوډی وويل:

— څه کوي؟

د ځوان شونډې و خوځيدې:

— خوب راغی.

بودی په حیرانی وویل:

— کېږدی خو لویه ده، یوه څنگ ته پریوزه!

ځوان ماریا ته وکتل، بېرته یې مخ واړاوه، پرته له دې چې څه

ووايي، د باندي ووت.

بښې تر یو څه وخته ناستې وې، وروسته وړانگه ولاړه شوه،

توشکې یې هوارې کړې، ماریا ته یې وکتل، ورو یې وویل:

— راخته!

ماریا له ټکري سره پرېوته، پرستن یې پر سر ورکش کړه، د وړیو

سوږ بوی یې په سپرېمو نوت، بېرته یې مخ لوڅ کړ، پورته کېږدی، ته

یې وکتل، د یوه زاړه غلبیل تر څنگ د غوښو څو بخري راځې بدل.

وروسته وړانگې لمپې ته ور پوه کړل، تپه تیاره شوه.

چرچرک نارې وهلې....

* * *

اسمان برگ و، دوه نجوني په یوه پراخه دره کې رواني وې، تر مخ یې

یوې خړې خړې په ډبرو کې چټک ګامونه اخیستل، د خړې پر شا د

اوبو تش ژي پروت و. دوی ښه شېبه مزل وکړ، بیا د یوې چینیې پر

بربوکی

نصیر احمد احمدی

بربوکی

نصیر احمد احمدی

غاړه ودرېدې، اوبه له یوې تیرې راوتلې...د نري لښتي دواړو غاړو

ته شنه واینه ولاړ وو.

وړانگې د خړې له شا ژي کښته کړ، ماریا ته یې مخ وړ واړاوه، هغه

څو ګامه لیرې ولاړه وه، ورو ورو غږیدله..

وړانگې په خندا وویل:

— ولي له ځان سره ګډه یې؟!!

د ماریا شونډې ورپېدې:

— څه؟!!

— ما ولیدې، خپل ګریوان ته دې خوله نېولې وه، تا خبرې کولې.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې یو دم وخنډل:

— ما دعا ویله.

وړانگه له خندا شنه شوه:

— خدای که دې په یوه خبره پوه شوې یم!

— انگریزي وه.

وړانگې هماغسې په خندا وویل:

— په انگریزي دعا ویل کیږي!

ماریا غلې وه.

— وړانگې وویل:

— موږ په اوبو پسې څومره لرې راځو! هه!

ناستې وي. په ټوله دره کې چوپه چوپتيا وه، يواځې يوې کوتري غومبرې وهلې، ځای پرځای راگرځېده...
ماریا کين لور ته وکتل، دا غونډۍ هم تر ډېره هغې بلې ته ورته وه، يواځې کوتري نه وې.
بني لور ته يې مخ واراوه، رنگ يې والوت، په بېره يې وويل:
_ وړانگې!
وړانگې وخنډل، پرته له دې چې سر پورته کړي، شونډې يې وخوځېدې:
_ دادی، ډک شو!
ماریا چيغه کړه!
_ وروردې!
وړانگې په بېره سر پورته کړ، شېرگل منډې ور وهلې... ولاړه شوه، د ماریا مخې ته ودرېده، په رېږد بدلې غږ يې وويل:
_ زړه دې غټ ونيسه! تاته څه نه وايي!
لنډه شپبه ووت، شېرگل ورسېد، ساه يې لنډه لنډه کېده، سترگې يې رډې راختلې وې، لاس يې پورته کړ، چيغه يې تر خولې راووته!
_ تاته چا ويل چې دا پليته دلته راوله!
کوتري والوتې.
يو کړس شو، وړانگه کين لور ته ښکته شوه، شېرگل دوهم ځل لاس پورته کړ، ماریا پر نجلۍ ورپريوته، چيغه يې کړه!
_ مه!

ماریا سره ساه واخيسته، د لښتي پر ژۍ کېناسته، تر رڼواو بو لاندې زېره شگه پرته وه، د شگې پر سر د گوتې په اندازه کوچنيو خړو ماهيانو لکۍ وهلې...
وروسته يې اوبو ته لاس ور وغزاوه، سرې وې، يوه لپه يې مخ ته ور واچوله، له سپينې لنډې زڼې يې رانه څاڅکې و څڅېدل...
اوږدې گوتې يې په تورو وينستو کې تيرې کړې، بله لپه يې مخ ته ور واچوله، نرۍ وروځې يې لنډې وې.
بيا يې وړانگې ته وکتل، ژي ته يې په لپه اوبه ور اچولې...
ماریا وويل:
_ وېرېم!
وړانگې وخنډل:
_ ولې؟
_ که دې ورور خبر شو، نو بيا؟
_ نه خبر يري!
ماریا يوه شپبه غلې وه، بيا يې وويل:
_ اوس به يې رمه راوستې وي، ناوخته شو!
د وړانگې شونډې وخوځېدې:
_ دادی! ژي ډکېدو ته نږدې دی!
ماریا مخامخ وکتل، غونډۍ ټيټې وې، ځای ځای سپاندې او هسک اغزي باد ښورول... لري پر يوه غټه ډبره دوه سارابي کوتري

شپرگل لاس ونيو، په زوره يې وويل:

_هاخوا شه! که نه نو!

ماریا په بیره ولاړه شوه، یوگام یې واخیست، د سړي تر مخ ودرېده،
چيغه یې کړه!:

_که نه نو څه؟ ها! په بنځو لاس پورته کوي! بې غیرته!

یوه شېبه دواړو یو بل ته وکتل، د ځوان سترگې سړې وې، د نجلی
په سترگو کې اوښکې رغېدلې...

شپرگل په زوره وويل!

_خوله دې وټپه!

د ماریا شونډې وڅوځېدې:

_ته هم ځانته نارینه وايې!

وروسته یې وړانگه تر مټ ونيوله، د هغې لاندنی شونډه ویني وه،
په سترگو کې یې وپره ښکارېدل...

ماریا سړي ته وکتل، ورو یې وويل:

_شونډې ته یې وگوره! ډېر زور ور یې، داسې نه ده؟!

د شپرگل سروڅرید.

ماریا چيغه کړه!

_تا ولیدل! زه نه يم تنستېدلې!

شپرگل غلی و.

ماریا د وړانگې لاس ونيو، ورو یې وويل:

_راځه!

وړانگې په اوبو کې پراته ژي ته وکتل، ماریا تر لاس کش کړه،
دواړه روانې شوې.

خړه د غونډۍ نیمايي ته رسېدلې وه، په سپاندو او اغزیو کې یې
خوله وهله... کوچی څریدلی سر ولاړ و.

ماریا یوه شېبه غلې وه، بیا یې وپوښتل:

– د څلورو میاشتو دی؟

کوچۍ وویل:

– دا یې اومه میاشت ده.

– په کور کې وریجې لری؟

کوچۍ ورته وکتل، ورو یې وویل:

– خدایزده! موږ وریجې ډیرې نه پخوو.

ماریا وویل:

– که ماشوم له څلورو میاشتو وروسته شوله، په شیدو کې لنده

ډوډۍ او داسې نور پاسته خواړه وخورې، گټه ورته لري.

کوچۍ هماغسې په حیرانۍ ورته کتل.

ماریا پراوږه لاس ورکېښود، ورو یې وویل:

– یو ځل یې وازمایه!

ولاړه شوه، د باندي یې وکتل، ډوډۍ د پخوا غوندي څرخۍ تاواوه...

وړانگه لیرې د مېړو او پسونو په مینځ کې د توت سیوري ته ناسته

وه.

ماریا ورغله، وړانگې ته یې وکتل، اوږده بانه یې سره سربین وو، تر

څنگ یې کېناسته، تر ډېره دواړه غلې وې، وروسته د وړانگې

ژرغوني غږ چوپتیا ماته کړه، ورو یې وویل:

– ورور مې کاوړې سړی ده، خو تر اوسه یې په ما لاس نه و پورته

کړی، دا یې رومبۍ خپیره وه.

بوډۍ د کېږدۍ سیوري ته ناسته وه، وړۍ یې ریسلې، وروسته یې

سر پورته کړ، نجوني ولاړې وې.

بوډۍ په بیره وویل:

– شېرگل ته خشکه (غوسه) ورغلې وه، مخې ته مه ورځئ!

وړانگې د خپلې انا غېږې ته ځان وړ واچاوه، یو دم یې وژړل... بوډۍ

ورته وکتل، دلاندۍ شونډې پر سر یې ډومبک وینه پرته وه.

ورویې وویل:

– څار! بلا دې راباندي وگرځه!

د وړانگې ژړا زور ونيو...

ماریا یوه شېبه ولاړه وه، بیا کېږدۍ ته ورننوته.

کوچۍ خپل زوی کرار اوه، ماریا یې ترڅنگ کېناسته، ماشوم ته یې

وکتل، تک ژېړ و، نری پښې یې درلودې، د ملا هډوکي یې راوتلي

بڼکاریدل.

ماریا وویل:

– څه شی ورکوي؟

د بڼځې شونډې و خوځېدې:

– د وزې شیدې.

– ولې خپلې؟

– کمې دي، مړولی یې نه شم.

د ماریا شونډې و خوځېدې:

_ زما له لاسه!

وړانگې وویل:

_ ته نه بې ملامته!

ماریا مېړو او پسونو ته سترگې ورواړولې، ټول پراته وو، ځمکه له وچو او لنډو پچو ډکه وه، ځای ځای له ونې رالوېدلې توتان بنکارېدل، د څو لویو شنو مچانو بنگی خوت...

وروسته یې مخامخ وکتل، ورو بې وویل:

_ راغی!

وړانگې سر پورته کړې، شېرگل په خړې پسې روان و، شېبه وروسته د کېږدې تر څنگ ودرېد، بوډی ور پورته شوه، لاسونه یې خوځېدل، خو غږ یې نه راته.

یوه شېبه سره ودرېدل، بیا شېرگل کېږدې ته ننوت، بېرته راووت، نیغ د توت خواته ور روان شو.

شېبه وروسته د خپلې خور تر څنگ کېناست، سر یې وڅړېد، له خاورو یې یو خلکی ورپورته کړ، پر ځمکه یې څو کرنې وېستې،

ورویې وویل:

_ له ما خپه یې؟

وړانگه غلې وه.

شېرگل سر پورته کړ، وړانگې ته یې وکتل، د هغې غټې سترگې لنډې وې. ورو یې د نجلی سر په خپل ټټر پورې ولگاوه، نجلی ژړل...

شېرگل وویل:

_ بیا به داسې نه کیږي.

د نجلی ژړا زور ونيو.

شېرگل وویل:

_ زړه مې مه راخوره!

نجلی هماغسې ژړل، بڼه شېبه یې اوښکې تویي کړې، وروسته ورو ورو کراره شوه.

ماریا دواړو ته وکتل.

شېرگل وویل:

_ ورشه! مخ ته دې یو دوه لپې اوبه ورواچوه!

وړانگه ولاړه شوه. شېرگل پسې وکتل... نجلی کېږدې ته نږدې ایښي گړي ته ور وگرځېده.

شېرگل په څړېدلي سر وویل:

_ تاته ام پریم

ماریا غلې وه.

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

_ ته خو پوهېږې! ستا وطنداران ډېر کلک زړونه لري، په چا صرفه نه کوي.

د دواړو سترگې سره وجنگېدې، د شېرگل سر وځړېد.
ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:
_ په ما باور وکه! نه تنبستم.
شېرگل پر خاورو لیکې ایستلې... شېبه وروسته یې سر پورته کړ،
ماریا روانه وه، ده تر هغو پسې کتل چې نجلۍ کېږدی ته ننوته.

ماریا غلې وه.
شېرگل وویل:
_ زه مې په خور وپرېدم.
ماریا په خبره کې ورو لوېده:
_ ما خو نه وژله!
د شېرگل سر وځړید، ورو یې وویل:
_ تېر کال د توتانو په وخت کې یوه طیاره راغله، هغه وخت چینې ته
نږدې یوه کېږدی ولاړه وه، نه پوښتنه، نه بازخواست، لوی بم یې
پرې واچاوه، د پسونو او انسانانو غوښې مونه شوی سره بېلولی.
ځوان غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، خبره یې نیولې وه.
ځوان وویل:
_ دا اندېښنه به تر هغو راسره وي، تر څو چې ته دلته یې!
ماریا وویل:
_ ژمنه کوم، کورنۍ به دې له خطره لرې وي.
شېرگل ورته وکتل، شونې یې وڅوځېدې:
_ له کومه داسې ډاډه یې؟
نجلۍ وارخطا شوه، یوه شېبه غلې وه، یو دم یې وخنډل:
_ نه پوهیږم! زړه مې همدا سې راته وایي.
ځوان وخنډل.
ماریا وویل:
_ ته دومره بد هم نه یې، په خدا کې ښکلی ښکاري.

* * *

د سهار خړه وه، وړانگې ورو وويل:
_ انا!

بوډۍ كوم حرکت ونه کړي.
د وړانگې شونډې و خوځېدې:
_ پورته شه! ناوخته ده.

بوډۍ په پرستن کې پټه وه.
وړانگې ورو پرستن لري کړه، د بوډۍ له خولې سپين ځگونه روان
وو... وړانگې چيغه کړه!
_ انا!

ماریا جټکه و خوږه، سترگې يې رنې کړې، کېناسته، بوډۍ ته يې
وکتل، سترگې يې سپينې راختلې وې.
شېرگل او د هغه وربندار په بېره کېدی ته ورننوتل، ټول تر بوډۍ
راتاو شول، وړانگې ژړل، نور وارخطا وو.
ماریا ور مخته شوه، د بوډۍ پر گونځې گونځې غاړه يې گوتې
کېښودې، ورو يې وويل:
_ ژوندۍ ده.

يوه شېبه غلې وه، وروسته يې شونډې و خوځېدې:
_ لږ ځای راکړئ!
کوچيان يوي خواته شول.

ماریا وويل:

_ تردې مخکې يې څه تکليف درلود؟
وړانگې په ژړغوني غږ ځواب ورکړ!
_ جکه جوړه وه!

شېرگل وويل:

_ يوځل يې پر زړه درد راغلی و، بس!
ماریا د بوډۍ د ښي لاس زيرې گوتې و موبلې، ورو يې وويل:
_ ماته د زړه حمله ښکاري.
کوچيانو په حيرانۍ ورته کتل...
ماریا وويل:

_ د پښو تلې يې ورو مېنئ!

کوچۍ د بوډۍ پښو ته ورو ښويدي.
ماریا څو ځله د بوډۍ پر سينې زور وکړ، کوچيانو په حيرانۍ ورته
کتل...

بوډۍ وټوخل.

ماریا وويل:

_ د پښو مېنلو ته دوام ورکړئ!

بوډۍ ورو سترگې وغږولې، وړانگې په ژړا کې وخنډل.

ماریا هغې ته وکتل، ورو يې وويل:

_ لږد بورې شربت ورته جوړ کړه!

وړانگه ولاړه شوه، شېبه وروسته يې د بوډۍ په خوله کې خوږې اوبه
وڅخولې، ورو يې وويل:
_ انا! څنگه يې؟
بوډۍ په حيرانۍ ورته کتل، وروسته يې شونډې و خوځېدې:
_ څه خبره ده؟
شېرگل وخنډل:
_ هيڅ! طبيعت دې يو څه خټه و.
بوډۍ په گيلاس کې پاتې شربت پر سر واړول، شېبه وروسته
کېناسته ورو يې وويل:
_ سر مې درد کوي!
وړانگه په خبره کې ورو لوېده:
_ ښه کېږي.
ماریا له کېږدۍ ووت، لمخاته خواته اسمان ژېړ و، نری باد چلېده...
نجلی پر يوه تېره کېناسته، تېره سره وه، سپی ورغی، لکی يې
ووېله، پښو ته يې پرېوت.
ماریا د هغه پر غټ سرلاس تېر کړ، د سپی لکی له ځمکې نری دوړه
پورته کړه...
ښه شېبه ووت، لم راوخت، د غونډيو يوه خوا ژيرېخونه
ښکاريدله، بل لوري يې سيوری و.
بيا يې د شېرگل غږ واورېد:
_ ته خو سمه دمه ډاکټره يې!

برېوکی

نصیر احمد احمدي

ماریا وخنډل.

شېرگل مخامخ په شگو کې ورته کېناست، نجلی ته يې وکتل، د
لمر وړانگې يې پر سپين مخ لگېدلې، ښکلې ورته ښکاره شوه.

نجلی ناڅاپه وويل:

_ حاجي خداينور پيژني؟

شېرگل په حيرانۍ ورته وکتل، شونډې يې و خوځېدې:

_ څنگه دې دا پوښتنه وکړه؟

ماریا وخنډل:

_ هسې، د هغه د زړورتيا کيسې مې اورېدلې وې، تيرکال يې په رڼا
ورځ يو امريکايي ټانک وويشت.

شېرگل يوه شېبه غلې و، وروسته يې په خوند وويل:

_ حاجي خداينور لوی زړه لري، ما دوه درې ځلې ليدلی دی، د
راکت په ويشتلو کې يې نوم وړی.

_ اوس چيرته دی؟

شېرگل وخنډل:

_ خداي خبر.

ماریا يوه شېبه غلې وه، بيا يې وويل:

_ پوهېږې چې د امريکا حکومت د هغه پر سر پنځه ميليونه ډالره
انعام ټاکلی! مریا ژوندی.

شېرگل وخنډل:

_ هو! خود هغه نيول دومره اسانه خبره نه ده.

برېوکی

نصیر احمد احمدي

– ته له کومه پوهېږي؟

– حاجي خداينور هونښيار سړی دی، نن دلته سبا بل ځای، ځای بدلوي، تېره مياشت مرکز ته راغلی و، بيا چانه دی ليدلی.

ځوان غلی شو، ماریا غونډیو ته کتل، شپږگل هغې ته وچې سترگې نېولې وې... وروسته يې يو غږ واوږېد:

– جای نه سوړوئ؟!!

دواړو د کېږدی، خواته وکتل، وړانگه وه، ولاړ شول، کېږدی ته ورننوتل، پر غوږ دسترخوان د شیدو له چایه ډکې پیالې پرتې وې، ځای ځای وچه ډوډی ایښې وه، ماریا د ډوډی ترڅنګ کېناسته، د هغې پر اوږه يې لاس کېښود، ورو يې وویل:

– اوس څنگه يې؟

د ډوډی شونډې و خوځېدې:

– ښه يم.

وړانگې په خندا وویل:

– ډاکتره خوبه نه يې؟

ماریا وخنډل:

– نه، خو په ځینو لومړنیو مرستو پوهیږم.

ډوډی په خبره کې ورو لویده:

– څه؟!!

– مانا دا چې له سوځېدلي، بېسده او په اوبو کې له ډوب شوي انسان سره کومک کولی شم.

شپږگل ولاړ شو.

وړانگې دسترخوان ته وکتل، د ورور پیاله يې تر نیمايي ډکه وه، له پاستي هم کومه گوله نه وه پورته شوې، ورو يې وویل:

– څه کوي؟

د شپږگل شونډې و خوځېدې:

– رمه سارا ته بیا يم.

وړانگې وویل:

– یو وار خودې چای سور که!

شپږگل په خبره کې ورو لوبېد:

– زړه ته مې نه کېږي.

له دې سره له کېږدی ووت.

ډوډی وویل:

– نور کله خو په دريو پاستو نه مېږېده، نن څنگه داسې ژر ولاړ سو؟!!

د وړانگې شونډې و خوځېدې:

– خدايزده!

لنډه شپبه وروسته شپږگل بېرته کېږدی، ته ورننوت، ښځو په

حیرانۍ ورته وکتل، کوچۍ و اړخطا و، ښځو پرستنو ته ورغی،

شل ډزی توپک يې ورو اخیست، وړانگې په بیړه وویل:

– څه خبره ده؟

شپږگل په لږزانده غږ وویل:

– عسکر دي!

د ټولو رنگونه والوتل، وړانگه د خپل ورور مخې ته ودرېده. په
وارخطايي بې وويل:
_ د خدای له پاره، مور ته وگوره؟
شېرگل چيغه کړه!
_ مخه مې پرېږده.
بودی په بېره وويل:
_ خور دې ښه وايي.
شېرگل په خشکه وويل!
دوی به مو تر تبع تبر کړي.
ماریا د کېږدی له چولې دښتې ته وکتل، په دريو رينجرو موټرو
پسې سپيرې دوږې پورته کيدلې...
وړانگې چيغه کړه!
_ تراوسه خولا نه ده مالومه چې دوی چېرته ځي؟
شېرگل ماریا ته وکتل، ورو بې وويل:
_ دوی په دې نجلۍ پسې راغلي، له هغه پرته هم نه بچ کيږو، ښه دا
ده چې په دوی هم ميندې بورې کم.
د ماریا شونډې و خوځېدې:
_ ته هونسيار سپری بې، کورنۍ دې مه ژوبلوه!
شېرگل وويل:
_ خو...
ماریا په خبره کې ورو لوبده:

برېوکی

_ په ما پسې نه دي راغلي.
سپې و غپل...
شېرگل د توپک گېټ کش کړ.
ماریا وويل:
_ په ما باور وکړه، زه ستا د کورنۍ بربادي نه غواړم.
موټر دوه درې شله گامه لرې ودریدل، سپې ترې راگرځیده...
ماریا د شېرگل له لاسه توپک ونيو، بېرته بې تر بسترو لاندې کړ.
يو غږ واوریدل شو!
_ راووخه!
وړانگې ژړل، وربندار بې هم سونگیدله، بودی وارخطا وه.
شېرگل ماریا ته وکتل، په مراوي غږ بې وويل:
_ تا غواړي.
ماریا په خپل تندي ټکری ورکش کړ، له کېږدی ووته، شل پنځه
ويشت وسله وال ولاړ وو، ځينو بې عسکري دريشۍ اغوستې وې،
نور بې په شخصي جامو کې ول، برگ رومالونه بې تر سرونو تاو
وو، په دوږو لړلي ښکارېدل.
ماریا په لوړ غږ وويل:
_ څه غواړئ؟!
يوه ناره کړه!
_ سپری راوباسه!
_ له هغه سره مو څه کار دی؟

برېوکی

نصير احمد احمدي

نصير احمد احمدي

– ولي بي زموږ په ليدو منډه واخيسته؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې ورو وویل:

– شېرگل، راووخه!

– کوچی له کېږدی، ورووت:

دوه وسله وال د دوی خواته وروان شول، ماریا کېږدی ته ننوته.

شېبه وروسته عسکر د شېرگل تر څنگ ودریدل، یوه یې کېږدی ته

سر وړ دننه کړ، شاوخوا یې وکتل، یواځې ښځې وې، بېرته یې

شېرگل ته مخ ورواړاوه، ورو یې وویل:

– ته دلته اوسې؟

شېرگل په وارخطایي ځواب ورکړ:

– هو!

– ولي دې زموږ په ليدو منډه واخيسته؟

د کوچي ژبه بنده شوه:

– ما، ما

هماغه عسکر په غوسه وویل:

– بیا داسې بې عقلي ونه کړې! پوه شوې!

شېرگل غلی و.

عسکر روان شول، شېبه وروسته موټرو حرکت وکړ، سپي تر یوه

ځایه منډه پسې واخيسته، کله چې دوږې کیناستې، ځای پرځای

ولارو، په موټرو پسې یې غپل...

شېرگل کېږدی ته ورننوت، کوچیانو خدای ته شکرونه ایستل...

شېرگل ماریا ته وکتل، ورو یې وویل:

– تا کولای شواي چې له هغوی سره لاره شي.

ماریا غلې وه، کوچیانو په حیرانی ورته کتل...

ورانگې وویل:

– لالارښتیا وايي! ولي دلته پاتې شوې؟!

ماریا یوه شېبه غلې وه، وروسته یې وویل:

– ما نه غوښتل چې تاسو ته کوم تاوان در ورسوم، که ما ځان ور

پیژندلای وای، نو...

بوډی ورمخته شوه، ماریا یې پرتندي ښکل کړه، وړانگې ژړل...

ماریا د باندې ووته، پر یوه لویه ډبره کېناسته، دښتې ته یې وکتل،

موټر ډپر لیرې لمر خاته خواته روان وو، سترگې یې له اوبښکو ډکې

شوې، له ځانه یې ورت (کرکه) وشو، شنه اسمان ته یې وکتل، ورو

یې وویل:

– خدایه! ما وبخښه!

شپرگل د یوې گنې بیدې سیوري ته ناست و، پر ځمکه یې لیکې ایستلې، تر مخ یې د غنمو شنه وړې باد یولاس بنورول...رمه خو گامه لیرې څرېدل.

وروسته یې د یوه سیرلي نری غږ واورېد، سر یې پورته کړ، د سیرلي لکۍ له شنو غنموراوتلې وه، شپرگل ولاړ شو، په سیرلي پسې یې خو تیرې وویشتې، سیرلي درمې خواته منډه کړه. یو غږ یې واورېد:

– یاره کوچیه مرداره مو کړه!

شپرگل کین لورته وکتل، یو ځوان ور روان و، سپینه خولۍ یې پر سر وه، په لاس کې یې بیلچه بنکارېدل. شپرگل په ډډ کوچیانې غږ وویل:

– ولې؟ څه مو کړي چې داسې په کاوړ کې یې!

ځوان د شپرگل تر څنگ ودرېد، ورو یې وویل:

– اجب خلک یاست! د جایی وو (ځایي خلکو) سلامت فصلونه مو وخورل، بیا وایې...

شپرگل په خبره کې ورو لوېد:

– چا؟

– تېره شپه کوچیانو زما د تره رشقې ته رمه ور پرېنې وه، سهار ته ډکې نه و پاتې.

شپرگل په بېرته وویل:

– زار دې شي، ما خو خدايکه تراوسه مرداره پرې خوړلې وي.

ځوان یو دم وخنډل:

– تاته نه وایم، ته ښه سرې یې، زما درباندي پام و، سیرلی دې له غنمو وشاره.

شپرگل روان شو، ځوان هم په هغه پسې گامونه واخیستل، دواړه د ونې سیوري ته کېناستل. یوه شېبه غلي وو، وروسته شپرگل مخامخ وکتل، ورو یې وویل:

– دا غنم ستاسې دي؟

ځوان ختیځ لورته لاس ونيو، شونډې یې و خوځېدې:

– هاغه هسکه تېره وینې!

– کومه؟

– هاغه چې تپوس پرې ناست دی.

– هو!

– تر هغه ځایه موږ کرلي، ورهاخوا د هغې ټیټې غونډۍ تر لمنې پورې مو بیا د ترونو فصلونه دي. هماغه تېره ټک (پوله) ده.

شپرگل څه ونه ویل، ځوان یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې و خوځېدې:

– اې کوچیه! خپه راته بنکارې.

شپرگل غلی و.

ځوان وویل:

— خدايکه مې له پروونه راهيسې گوله هم راپورته کړې وي.
— ځوان يوه شېبه غلې و، وروسته يې وويل:
— د خلکو خبرې بدې درباندي لگيږي؟
— هو!
— له څه وخته راهيسې؟
— دا دوه ورځې کيږي.
— ځوان وخنډل:
— مين يې نو توروې که سپين؟!
— شېرگل هغه ته وکتل.
— ځوان وويل:
— ته مين شوی يې.
— شېرگل په حيرانۍ ورته کتل...
— ځوان وويل:
— سپينه راته وکه!
— د شېرگل شونډې و خوځېدې:
— څه؟
— څوک دې خونبيري؟
— شېرگل کوم ځواب ورنه کړ.
— ځوان وويل:
— کوچۍ ده؟
— نه

— پوروی يې؟
— شېرگل هغه ته وکتل، شونډې يې و خوځېدې:
— نه!
— ناروغه يې؟
— نه!
— کوم تاوان دې کړی؟
— نه!
— مالونه دې ناجوره دي؟
— نه!
— د ځوان تندي تريو شو:
— نو بيا څه ټکه درباندي پرېوتې ده چې داسې خپه يې؟!
— شېرگل غلې و.
— ځوان يو دم وخنډل:
— مين يې؟
— شېرگل هغه ته وکتل، بېرته يې سر ځوړند شو.
— ځوان وويل:
— خوب دې څنگه ده؟
— دا دوه شپې مې سترگې نه دي سره وروستي.
— اشتها؟
— څه؟
— ډوډۍ ډيره خورې که کمه؟

ځوان د هغه وليو ته يو سوک ورکړ، په خدا يې وويل:

– نو کومې جايي زړه درنه وړي؟

– نه

ځوان په حيراني وويل:

– نه کوچۍ ده، نه هم کليواله، نو څوک ده؟

د شېرگل زړه ولړزيد

ځوان وويل

– نه راته وايي

– نه

ځوان وخنډل:

– سمه ده، مه راته وايه! خو زه هم مين يم، دا ټول په ما تېرېږي، نه

خوب لرم او نه هم اشتيا، هيچ شي خوند نه راکوي، بس نو! مينه

همدا سې وي..

شېرگل يوه شېبه غلۍ و، وروسته يې وويل:

– رښتيا وايې؟!

د ځوان شونډې و خوځېدې:

– اې کوچيه! خداي خبر ته به پوه شې که څنگه؟! خو زه به د مينې په

باره کې څو خبرې درته وکم، بيا ته په خپله فکر وکه چې مين يې که

نه؟

ما په يو چا زړه بايللی، کله کله بې اختياره ژړا راځې، اوبنکې

تويول راته ښه دي، د سکون او آرامۍ احساس کوم، کله چې شپه

شي، لکه هغې چې له ما سره پر يوه بالښت سر ايښی وي، د ورځې

يې په ياد تپې بولم، زړه مې راته وايي چې هرځای راسره وای، هغه

څه مې ورته ويلې وای چې نورو ته يې نه شم ويلای، له خپلو

کاميابيو مې خبره کړې وای او د هغې په ليدو مې په زړه کې پراته

دردونه هير کړي وای.

ځوان غلۍ شو، کوچي ته يې وکتل، بېرته يې شونډې و: خوځيدې

– په خبرو مې وپوهېدې؟

شېرگل په حيراني ورته کتل...

ځوان وويل:

– گوره! که دې د هغې په ليدو د زړه درېدا ډيرېږي، نو مين يې!

که غواړې چې خپل پت رازونه يواځې له هغې سره شريک کړې، نو

مين يې!

که يې په نه ليدو د خواشيني احساس درته پيدا شو، نو مين يې!

که دې له زړه، نه وته، نو مين يې!

اوس پوه شوې؟!

کوچي غلۍ و.

ځوان وخنډل:

– نه غواړې چې هغې ته دروغ ووايې، داسي نه ده؟

کوچي په حيراني ورته کتل...

ځوان وويل:

_ ساده به درته ووايم! غره ته وگوره! کانو ته وگوره، بوټو ته
سترگې ورواړوه، که دې په هرڅه کې هغه وليده، نومين يې، مين ته
ټوله دنيا، يواځي خپله مينه بنکاري.
ځوان غلی شو، ناڅاپه يې وخنډل، د شپرگل وليو ته يې يو دروند
سوک ورکې، په خدا يې وويل:

_ پوه شوې که نه؟!

شپرگل غلی و.

د ځوان شونډې و خوځېدې؟

_ نوت ته په کوم يوه کې راځي؟

شپرگل وويل:

_ خدايزده!

ځوان ولاړ شو، په زوټه يې وويل:

_ ای کوچيه! فکر وکه! که زما غونډې احساس کوې، نو پوه شه چې
مين يې، هو رښتيا! له رمې سره دې پام کوه، للمو ته ورگډه نه شي،
زه درنه لارم.

ځوان حرکت وکړ، شپرگل پسې وکتل، ځورند سر روان و، ښه شپبه
ووته، لمر د ونې سر ته راغی، د غنمو د سنو وړو پر سر يوې
سرپوټکې (يو ډول مرغه دی) په هوا کې خپل وزرونه خوځول، ځای
پرځای ولاړه وه، هغې نارې وهلې....

* * *

شېرگل تر زاړه توت لاندې رمه پنده کړه، کېږدی ته یې وکتل، خور
 یې ولاړه وه، ورغی، وړانگې وویل:
 - نور کله خوبه وختي راتلې!
 شېرگل غلی و.
 وړانگې وویل:
 - زه به ډوډۍ درته راوړم.
 د شېرگل شونډې و خوځېدې:
 - زړه ته مې نه کېږي.
 وړانگې په حیرانۍ وویل:
 - سهار دې هم گوله درپورته نه کړه، اوس د ماسپښین سیوری ږنگ
 دی.

شېرگل یوه شېبه ودرېد، وروسته کېږدی ته ورننوت.
 بوډۍ پرته وه، نږور یې ماشوم ته شوله ورکوله، ماریا یې هم
 ترڅنگ ناسته وه..

شېرگل خیرن بالنبت ته ډډه ولگوله، ماریا ته یې وکتل، د زړه دربا
 یې ډېره شوه، د کلیوال ځوان خبره یې په زړه کې راوگرځېده ((که دې
 د هغې په لیدو د زړه دربا ډررېږي، نو مین یې)) سړیې وځړید، یو
 ژېر میږتون د زاړه لیمڅي په وړیو کې نښتی و، ناڅاپه پر مېږتون

غوړ دسترخوان هوار شو. شېرگل پورته وکتل، خور یې پر
 دسترخوان څو پاستي او یوه ډکه کاسه مستې کېښودې.
 شېرگل له پاستي یوه ټوټه وړ بېله کړه، مستو ته یې وروړه، کله چې
 یې گوله خولې ته پورته کوله، ماریا ته یې پام شو، هغې ماشوم ته
 کتل، وروسته د دواړو سترگې سره وجنگېدې، شېرگل لاندې
 وکتل، کاسه یې وروپورته کړه، له مستو یې غوړپ وکړ، کاسه یې
 بېرته پر دسترخوان کېښوده.
 ولاړ شو، خور یې پسې غږ کړ:
 - ډوډۍ دې ونه خوړه!

شېرگل له کېږدی ووت، لاړ، د توت سیوري ته کېناست، دښتې ته
 یې وکتل، غونډۍ یې تر سترگو تېرې کړې، خوند یې ورنه کړ،
 هرڅه یې پر زړه ولاړ وو.

ښه شېبه ووته، چرتونو په مخه کړ، په ذهن کې یې یواځې د ماریا
 خیره ولاړه وه. یو دم یې وخنډل، خپل وړانه ته یې سوک ورکړ، له
 ځان سره یې وویل:

- خوار سړی، څې یې سپی، خپله رمه دې پیا یه!
 بېرته یې د ماریا سړې شونډې او سپین غاښونه سترگو ته ودرېدل،
 تندې یې تریو شو، سترگې یې ډکې ډکې کېدې، د کلیوال ځوان
 خبره ور په زړه شوه ((که د له زړه، نه وته، نو مین یې))
 یو دم یې غبرگ لاسونه غوړونو ته وروړل، شونډې یې و خوځېدې:
 - توبه خدايه، توبه!

— کاشکې مېرټون وای.

خدا ورغله، مېرټون يې پر خاورو پریښود، مېرټون منډه کړه، د یوه پراته پسه د ټټر په سپینو وړیو کې ننوت.

شپرگل یوه شېبه د ونې سیوري ته کېناست، وروسته يې سترگې درنې شوې، خوب ورغی، پتکې يې په خادر کې ونغاړه، تر سر يې کېښود، دوه درې ځله يې د یوې مېرې ټوخی واورېد، بیا يې باڼه سره ورغلل.

رمې ته يې وکتل، څلور ورځې مخکې ژوند ور په زړه شو، نه يې غم پیژانده او نه يې هم په چا پوري زړه تړلی و، ټوله دنیا يې یواځې په خپله کورنۍ کې لیده، د وریو حساب يې ټینګ نیولی و، منی به شل یو نیم شل مېرې وپلورم، پیسې يې تر خولې تېرې دي، تر خوږموني د کور ښه چلاو پرې کیدی سي، خدای مهربانه دی، مېرې به وري پیدا کړي، هو رښتیا! سر کال بارانونه ډېر دي، ژمی به گرمسیر ته ځو، واښه به ډېر وي، مېرې او پسونه به غوښه ونیسي، د خپل زړه پیسې راته جوړولی سي.

یوې مېرې رمبراره کړه، شپرگل ورته وکتل، ورو يې وویل:

— ته څه لري؟!

یو دم يې وخنډل:

— لپونی شوم که څنگه؟!

ولاړ شو، د توت یوې ټیټې خانګې ته يې لاس کړ، څو تور توت يې خولې ته واچول، خوند يې ورنه کړ، بېرته کېناست، دښتې ته يې وکتل، تر یوه ځایه خړه وه، وروسته د یوې اورېدې تراډې ولاړو او بو غوندې ځلېدله..

هوا ډپه وه، ډېر لیرې غرونه خوځیدل...

بېرته يې سر وڅړېد، پر خړه پایڅه يې تور لوی مېرټون روان و، مېرټون يې د ښي لاس په ګوتو کې ونيو، سترګو ته يې ورنیږدې کړ، مېرټون پښې وهلې... یوه شېبه يې ورته وکتل، شونډې يې و خوځیدې:

لمر په لوېدو و، د کېږدی تر څنگ یو په دوږو لړلی سراجچه موټر ودرید، شېرگل د باندې ووت، په سپي پسې یې لویه وویشته، دوو وسلوالو ته یې غېږ ورکړه، هغوی اوږدې ږیرې درلودې، په دوږو سپېره بنکارېدل.

درې سره کېږدی ته ننوتل، بوډی په یوه کونج کې ناسته وه، په اوکلی (هاون) کې یې بادیان ټکول...

وسله والو خپلې ټوپکې زړو بړستنو ته ودرولې، شاوخوا یې وکتل، بوډی یواځې وه، تر څنگ یې ماشوم لغتې وهلې...

شېرگل په زوته (لوږ غږ) وویل:

چای!

یوه وویل:

اډې! څنگه یې؟

بوډی سوړاسویلی ویست:

بڼه یم! ژوند ده، تیریرې.

شېرگل وخنډل:

انا! ته اوس هم د زلیخا ځواني غواړې!

نارینه وو وخنډل...

بوډی اوکلی ټنگوله...

یوه میلمه شېرگل ته وکتل، په خندا یې وویل:

پرنګی چیرته ده؟

بوډی وویل:

پرنګی یې ولې بولې! سمه دمه بوسلمانان ده!

مېلمنو وخنډل...

شېرگل وویل:

وډې نه لېده؟

چیرته؟

د باندي، له تورسرو سره.

مېلمنو یوه بل ته وکتل، یوه یې وویل:

ترنغري خو یواځې درې کوچی راگرځېدلې وې.

شېرگل وخنډل:

یوه یې پرنګی ده.

د مېلمنو خولې وازې شوې، یوه یې وویل:

ډېره ازادي مو ورکړې!

بوډی په خبره کې ورولوېده:

گلالی ده، چاته یې بد نه رسیږي.

مېلمنو وخنډل... بوډی اوکلی ټنگوله...

شېرگل وویل:

په مرکز کې څه کیسې دي؟

یوه میلمه وویل:

— کراره بده ورخ، بیگاه طیارې راغلي، دوه درې دورې یې وخورې،
خو بمبارد یې ونه کړ.
د بوډی شونډې و خوئیدې:
— شکر
شپرگل وویل:
— پلار مې څنگه و؟
بوډی بله پوښتنه وکړه:
— څه وخت راځي؟
یوه میلمه ځواب ورکړ:
— غږ یې نه دی کړی.
د بوډی تندې تریو شو:
— داسې هم نه وایې چې کور ده، اور ده، څوک جوړ دي، څوک
ناجوړ، شل، یونیم شل ورځې یې ووتې، یو وار رانه غی.
یوه میلمه وخنډل:
— رابه شي، زړه مه خوره!
بوډی سوړ اسویلی ویست، شونډې یې و خوئیدې:
— اولاد دښمن دی.
دا وخت وړانگه کېږدی ته ورننوته، د مېلمنو تر مخ یې یوه توره
چایجوشه او دوه گیلایسونه کېښودل، شپرگل ته یې وکتل، ورو یې
ووایل:
— لمبات (بوره) خلاص شویدی.

بربوکی

نصیر احمد احمدي

یوه میلمه وخنډل:
— لمبات پرېږده، پرنگی ته ووايه چې تیاره شي.
د اوکلی ټنگاه غلي شوه.
د وړانگې رنگ والوت، شپرگل په حیرانی وویل:
— ولي؟!
د مېلمه خندا زور ونيو!
— بیا یو یې! نور به یې له شره خلاص شی.
شپرگل په بېرې وویل:
— چیرته؟
— اوس خو یې مرکز ته بیا یو!!
بوډی د خبرو وار ونيو:
— وژنئ یې!
— خدای خبر!
شپرگل په خبره کې ورو لوېد:
— پلار مې غوښتې؟
— هو!
وړانگې خپل ورور ته وکتل، د هغه سر وڅرېد، نجلۍ چيغه کړه!
— نه!
یو دم یې منډه واخیسته، له کېږدی ووته!
بوډی وویل:
— زه به مې زوی ته ووايم!

بربوکی

نصیر احمد احمدي

مېلمنو په حيرانۍ ورته وکتل.

د بوډۍ شونډې و خوځېدې:

— تاسې يې نه شی بېولای!

شېرگل وويل:

— انا! تاته خو مې پلار مالوم دی، هغه...

بوډۍ په خبره کې ورولبده:

— هغه زما خبره مني.

يوه ميلمه وويل:

— حاجي خداينور غوښتې ده.

د شېرگل غوښتې زېره شول.

بوډۍ غلې وه.

شېرگل په زوټه وويل:

— ورته ووايه چې تياره شي!

د وړانگې د ژړا غږ پورته شو...

يوه مېلمنه دوه گيلاسه ډک کړل.

چوپه چوپتيا شوه، يوه هم څه نه ويل، کله کله به د وړانگې د ژړا غږ

اورېدل کېده... ښه شېبه ووته، وروسته ماريا کېږدې ته ورننوته، په

کونج کې ايښې تاو شوې عسکري دريشي يې ورواخيسته، بېرته د

باندي ووته.

بوډۍ پسې غږ کړ:

— ته به چيرې نه ځي!

د وړانگې ژړا زور ونيو...

شېرگل په زوټه وويل:

— دريشي دې نه اغوندي، خطر لري.

يوه مېلمنه د تاييد په علامه سر و خوځاوه.

شېرگل خپلې انا ته وکتل، په نا اميدۍ يې وويل:

— مورڅه نه شو کولای.

ماریا ور غږ کړ!

— رايي!

بوډۍ په بېرله کېږدې ووته.

مېلمانه ولاړ شول.

لمر لويدي و، لوېديځ ته پرته تار تار وريځې سرې وې، لرې

غزیدلي غرونه تور ښکاریدل.

وړانگې ژړل، بوډۍ او د هغې نږور هم خوابدې وې، خو ماريا

زړورې خبرې کولې، په خبره کې يې ويره نه وه پرته.

شېرگل غلی ولاړ و، سپي غيل، يوه سيرلي ټوپونه وهل... وسله وال

په موټر کې ناست ول.

ماریا اغوستي کوچيانې کميس ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:

— ستا کميس مې راسره يووړ.

وړانگې کوکه کړه!

ماریا د ماشوم مورته مخ ورواړاوه، شونډې يې و خوځېدې:

— ښکل ته وگوره! ښه شوی دی، نرم خوراک ورکوه!

کوچی خپلو سترگو ته ټکری ونيو.

بوډی غلې ولاړه وه، اوږدې لرگینې تسبیح یې اړولې...

ماریا حرکت وکړ، د شپږگل د زړه دریا ډېره شوه.

ورانگه د خپل ورور مخې ته ودرېده، سترگې یې سرې وې، په

خواره خوله یې وویل:

— لالا!

شپږگل غلی و..

ماریا د شا په سیت کې کپناسته، د موټر د ماشین غږ پورته شو، د

شپږگل پښې ولږېدې، په سترگو یې تیاره راغله، یو دم یې منډه

کړه، د موټر تر مخ ودرېد.

مخکینی دواړه دروازې خلاصې شوې. سپی تر موټر راگرځېده،

غپل یې... وسله وال کښته شول، دوی په حیرانۍ شپږگل ته کتل...

شپږگل ورمخته شو، شاتنۍ دروازه یې خلاصه کړه، ورو یې وویل:

— کښته شه!

ماریا په موټر کې ناسته وه.

یوه وسله وال وویل:

— ته دا سې نه شې کولای.

شپږگل چیغې کړه!

— کښته شه!

وسله وال د ټوپک گڼټ کش کړ.

شپږگل برک برک ورته وکتل، د ټوپک میل کښته شو.

وسله وال وویل:

— دا به دې په خیر نه وي.

بوډی په خبره کې ورولوېده:

— خدایکه مورانه بوتله.

وسله وال شپږگل ته وکتل، په کاور یې وویل:

— دا حاجي خداينور غوښتې.

د ماریا شونډې و خوځېدې:

— زه ورسره ځم.

ورانگې په غریو کې وویل:

— لیونی یې!

شپږگل چیغې کړه!

— هغوی به دې ووژني!

ماریا وویل:

— خوزه تاسو ته جنجال نه شم جوړولای.

شپږگل لاس وروغزاوه، ترمټ یې ونيوله او له موټره یې کښته کړه!

یوه وسله وال وویل:

— ښه دې ونه کړل!

شپږگل مخ واپراوه، لاړ او تر توت لاندې کپناست. موټر یوه شپبه

ولاړ و، وروسته یې حرکت وکړ، ښځې کېږدی ته ننوتې، د ماشوم د

ژړا نرۍ غږ اورېدل کېده.

د سپي غيا يودم غلې شوه، مارييا په خير ورتنه وکتل، سپي او سړي دواړه ورروان ول.

مارييا په بېره کېږدي ته ننوته، يوه هم ورتنه وکتل، ټول غلي ول، پر دسترخوان له مستو ډکه کاسه ايښې وه.

مارييا وويل:

د باندي يو سړي دی.

شېرگل په بېره کېناست، ټوپک ته يې لاس وروغزاوه، بوډي خپلې پښې ورتولي کړې.

ټوخي واورېدل شو...

ورانگې وويل:

ابا!

کېږدي ته يو په ونه دنگ سړي ورننوت.

شېرگل ولاړ شو، ورانگه او د هغې ورننداره هم ودرېدې، بوډي کېناسته، مارييا په حيراني ورتنه وکتل...

دې دا لمر سوځولې خيره او له سپينې لونگې په نکريزو رنگ شوې راوتلې سړې څنې په غره کې ليدلې وې.

سړي مارييا ته وکتل، پرته له دې چې مخ ورنه واپروي په ملنډو يې وويل:

دا خو مو سمه دمه په کور راگډه کړې ده!

د ورانگې پښو پرک واخيست...

ورانگې دسترخوان هوار کړ، له مستو ډکه کاسه يې کېښوده، ورو يې وويل:

راځئ!

يوه هم حرکت ونه کړ، بوډي پرته وه، شېرگل بلې لمپې ته وچي سترگې نيولې وې، وربندار يې ماشوم مراوه، مارييا هم يوه کونج ته ناسته وه.

ورانگې څه ونه ويل، د مارييا ترڅنگ غلې کېناسته، بوډي ته يې وکتل، د کېږدي پرتات يې د چرو وينستو او تيرې پزې اوږد سيوري ښکارېده.

ټول غلي ول، يوه هم څه نه ويل، کله کله به ماشوم د وريجو په گولې پسې چيغه کړه!

مارييا ورو ولاړه شوه، له کېږدي ووتنه، د باندي سوږ باد چلېده، سپوږمۍ نوې راختلې وه، نري ښکارېده، خو بيا يې هم پر دښته خړه رڼا پرته وه.

مارييا پر يوه هواره تيره کېناسته، سپي ورغی، لکۍ يې وڅوځوله، پښو ته يې پريووت.

ښه شپبه ووتنه، سپي سر پورته کړ، وغرېد، منډه يې کړه، مارييا پسې وکتل، خو گامه ليري يې يو سيوري وليد، حرکت يې درلود،

نصير احمد احمدي

سړي خپل زوی ته سترگې ورواړولې، یوه شېبه غلی و، وروسته
 یې یو دم چيغه کړه!
 _ څنگه دې دومره زړه وکړ؟
 د شېرگل سر وځړېد.

بوډی په مړ او غږ وویل:
 _ هلک ته خشکه مه کوه!
 سړي چيغه کړه!

_ ده حاجي خداينور ته ځواب ورکړی دی!
 ماریا په بېره ورته وکتل.

وړانگې ژر له غولي ورونی وړپورته کړ، سپخیدلی زور بالښت یې
 کېښود، خپل پلار ته یې وکتل، هغه ولاړ و.
 بوډی په سره سینه وویل:
 _ کېنه! سا سمه که! هرڅه به خدای سم کړي.

سړي بالښت ته ډډه ووهله. تندی یې گونځي و، له سپین پتکي یې
 په دورو سپیږې سرې څنې راوتلې وې، څېره یې د لاتین ژیرې رڼا ته
 نیولې ښکارېدل...

وړانگه ورمخته شوه، له تورو چایو ډک گیللاس یې سړي ته نږدې
 کېښود.

چوپه چوپتیا وه، یوه هم څه نه ویل، ټول خواشینی وو، شېبه
 وروسته سړي سر پورته کړ، شېرگل ته یې وکتل، ورو یې وویل:

_ د تورې غونډۍ تر شا یوه زړه کلاه ده، څوک نه پکي اوسي، خو
 دیوالونه یې روغ دي، حاجي خداينور او نور ملگري به یې سبا سهار
 اته بجې هلته درته ماتله وي، نه وخته او نه هم ناوخته، پوره اته
 بجې، پرنګی وروله او ورو یې سپاره!
 وړانگې وویل:
 _ نه!

سړي ډرډ ورته وکتل، وړانگه په بېره له کېږدی ووته.
 بوډی ماریا ته اشاره وکړه!

_ دا به هیچیري هم نه ځي!
 ماریل په بېره وویل:
 _ نه! زه ځم!
 شېرگل چيغه کړه!
 _ چپ!

سړي په حیرانی ورته وکتل، د شېرگل سر ځوړند شو.
 سړي په خشکه وویل:

_ نه پوهیږم! دې پرنګی په دومره لنډ وخت کې څه کوډې درباندي
 کړې دي!
 د شېرگل شونډې وڅوځېدې:
 _ هغوی به یې ووژني!
 سړي په خشکه وویل:

ماریا مخ واپاوه، د سهار په خره کې یې شا ته وکتل، د غونډۍ په لمنه کې یوه توره کېږدی. ولاړه وه، درې تورسرو پسې کتل، بیرته یې ورمیږ کور کې، مخ په ځوړند روانه شوه، یو ځل یې بیا شا ته وکتل، له هسکو تیږو راوتلې شنې سپاندې، گونگلان (یو ډول غرنی بوټی دی) او تېره اغزي یې تر سترگو شول، کېږدی تر غونډۍ پته شوې وه، هیچ هم نه نسکاريدل.

ماریا یوه سره سا واخیسته، شپږگل ته یې وکتل، خو گامه لیرې ځوړند سر روان و...خر پر نسکاربده، ټوپک یې ترلې و، گړندي گامونه یې اخیستل...

ماریا پښو ته زور ورکړ، خو گامه یې واخیستل، یو دم یې چیغه کړه!

— وای!

شپږگل په بیره ور وکتل، د نجلی پښو ته نږدې یوې سوی منډه واخیسته، شپږگل ټوپک پسې ونيو، سوی تر یوې لویې ډبرې ټوپ کې، په سپاندو او بوټو کې یې منډه کړه، تر غونډۍ واوونست.

ماریا یو دم وخنډل:

شپږگل په حیرانۍ ورته وکتل...

ماریا غلې شوه.

شپږگل ټوپک غاړې ته واچاوه، ورو یې وویل:

— بلا مو ورپسې، مرداره دې کړي! ولې مو دومره زړه پسې ترلې؟ هه؟!!

د باندي د وړانگې د ژړا غږ پورته شو!

ماریا په منډه له کېږدی ووته.

سړي شپږگل ته مخ ورواړاوه، په خشکه یې وویل:

— بله نه کیږي! وخته به حرکت کوی، پوره اته بجې باید زړې کلا ته

ورورسیږی! نه وخته نه هم ناوخته! پوه شوې!

شپږگل غلی و.

چوپه چوپتیا شوه، کله کله به د وړانگې د سونگېدا غږ پورته شو،

ماریا به ډاډبینه ورکوله، ډېر پورته د یوې بنگنې طیارې نری غږ

اورېدل کیده...

— اجبه نجلۍ مې وليده! مرگ ته روانه يې، بيا هم خاندي!
 ماريآ څه ونه ويل، شېرگل خپل تگ ته دوام ورکړ. نجلۍ په هغه
 پسې گړندۍ روانه وه...
 نرۍ باد چليده، پاس يوه غوټه توره وريخ ولاړه وه، نور اسمان شين
 و.

بنه شېبه ووت، دوي يوه غونډۍ تر شا پرېښوده، د دوهمې په
 نيمايي کې د بوټوانو (هغوی چې په غره کې بوټي وهي) له خوا په
 جوړه شوې نرۍ لاره کې مخ پورته روان ول... پاو وروسته د غونډۍ
 سر ته وختل، شېرگل په يوه اواره ډبره کېناست، ماريآ وورسيده،
 شېرگل وويل:

— سا به سمه کو!

نجلۍ دوه، درې گامه واخيستل، سړي ته مخامخ په يوه بله ډبره
 کېناسته. شاوخوا يې وکتل، هسکې او ټيټې غونډۍ وې، ژوندۍ
 ساري نه ښکارېده.

ماريآ وويل:

— څو بجې دي؟

شېرگل گړۍ ته وکتل، شونډې يې و خوځېدې:

— پاو کم شپړ!

د ماريآ پرمخ د اوبو څاڅکۍ ولگيد، پورته يې وکتل، پر سر يې
 توره پنډه وريخ ولاړه وه. دوهم څاڅکۍ يې سترگې ته برابر شو،
 ځمکې ته يې وکتل، د مار سپين پوستکې پروت و.

د شېرگل غږ يې واورېد:

— ډېر وخت نه لرو.

له دې سره ولاړ شو.

ماريآ وويل:

— څومره لاره پاتې ده؟

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

— ايله اتو بجو ته ورسېږو.

ماريآ په سړي پسې روانه شوه. پاو نور ووت، دوي د يوې ټيټې
 غونډۍ په لمنه کې گامونه اخيستل... د باران څاڅکي ډېر شوي وو،
 په نرۍ باد کې د لنډې خاورې بوی تاوېده او ډېر لري يوې زرکې
 نارې وهلې. کرکه کرکه کرکه...

دوي بنه شېبه مزل وکړ، تريوې بلې غونډۍ واوښتل، ماريآ وويل:

— څو بجې دي؟

شېرگل په مړاوي غږ ځواب ورکړ!

— شپړ نيماي!

د ماريآ شونډې و خوځېدې:

— دمه نه کوو؟

کوم ځواب يې وانه وړېد، سړي هماغسې پورته خوت...

دوه درې دقيقې يې نور هم مزل وکړ، شېرگل يو ناڅاپه ودرېد، پرته

له دې چې ماريآ ته وگوري، ورو يې وويل:

— څه نه اورې!

ماریا غور و نیو، دیوی بنگنی (بی پیلوته) الوتکې نری غر اور بدل
کېده، وروپې وویل:

— نه!

د شېرگل شونډې و خوځېدې:

— طیاره نه ده؟

ماریا وویل:

— نه پوهېږم!

سړی روان شو، ماریا هم گام واخیست، شېبه وروسته د غونډې سر
ته وختل.

شېرگل وویل:

— دمه کولی شې، خولنډ وخت.

ماریا په یوه لویه ډبره کېناسته، وروپې وویل:

— خومره لاره پاتې ده؟

سړی ورته وکتل، د نجلی له خړ ټکري راوتلی تور پیکي لوند و، پر
سپین تندي یې خوتاره لاندې وینسته سربین ول او پر زنه پورې یې د
باران یورونډ څاڅکی څړېده.

شېرگل ځمکې ته وکتل، وپې ویل:

— دومره وخت نه لرو، باید اتو بجو ته ځانونه ورسوو، یا الله!

له دې سره ولاړ شو، پنبه یې ونسوده، پر کین اړخ پرېووت، خو
بېرته ژر ودرېد.

ماریا په بیرې وویل:

— ژوبل خو نه شوې؟

شېرگل تشي ته لاس و نیو، خو څه یې ونه ویل.

لاندې تر بلې غونډې څه کم یو پاو لاره هواره وه، بوتې کم ول، ځای
ځای به یوې مړې منډه واخیسته، د غار تر څنگ په پردو و پنبو
و درېده، شاوخوا به یې وکتل، غار ته به ننوته.

دوئ په هوارۍ کې پته خوله روان ول، یوځای د ماریا د گڼ
کوچیانې کمیس لمن په یوه تېره اغزي کې بنده شوه، لاس یې ور
وغځاوه، په گوته کې یې نری درد احساس کړ، روانه شوه، گوته ته
یې وکتل، ډومبک وینه ترې راوتلې وه.

لمر راختلی و، د وریځو یوه څنډه ژېړه بنکارېده، ختیځ لورته شنه
زرغونه ولاړه وه، بڼه شېبه ووت، د ماریا گامونه ورو شوي وو، خو
شېرگل گړندی تگ کاوه، لوړې ژورې یې نه لېدې، نېغ روان و، د
دواړو تر منځ دوه، درې شله متره واټن پروت و.

کوچي شاته وکتل، سربې و خوځاوه، یوه هواره ډبره یې د ناستې له
پاره خوښه کړه، کېناست، نجلی ورسېده، سړی ولاړ شو.

ماریا وویل:

— سترې یم!

شېرگل بېرته کېناست، ماریا ته یې وکتل، ټکري یې په غاړه کې
پروت و، نري باد یې تور وینسته یوې، بلې خواته اړول.

شېرگل گړۍ ته وکتل، ماریا په بیرې وویل:

— خو بجې دي؟

شېرگل يوه شېبه غلی و، وروسته يې سره سا واخيسته:

دري پاوه وخت لرو!

ماریا په خواره خوله وویل:

د مه کولی شم؟

کوچي د هو په نښه سر و خوځاوه.

ماریا وویل:

مننه!

د شېرگل سر وځړېد. ماریا مخامخ وکتل، باران درېدلی و، د لمر

وړانگې پر لندو غونډیو لگېدلې... هرڅه پرېولې ښکارېدل، پر

سپاندو او اغزیو پورې رڼو څاڅکو ټال خوړ...

شېرگل په مړاوي غږ وویل:

یا الله!

ماریا ولاړه شوه. دواړو حرکت وکړ، شېبه وروسته د غونډی سر ته

وختل، د غونډی سر تر ډېره هوارو، تگ دومره زور نه غوښت،

دوئ په اسانی سره گامونه اخیستل... په لنډ وخت کې يې ډېره لاره

ووېله، خو وروسته يې یوه هسکه مخې ته ودرېدله، دا غونډی تر

تېرو غونډیو لوړه وه، تېرې ډېرې يې درلودې، تکې تورې، رنگ يې

د سکرو غونډي و.

ماریا په بېره وپوښتل:

خومره لاره لا پاتې ده، ډېر وخت...

شېرگل په خبره کې ورو لوبېد:

دا وروستی غونډی ده، شاته هوارې لري، کلاهمالته ده، د

غونډی له سره يې لیدی شې.

د ماریا سر وځړېد، مخ پورته روانه شوه، یوه شېبه يې مزل وکړ، خو

کله چې يې شاته وکتل، داخل شېرگل پاتې و.

نجلی ماتله شوه، کوچي ورو رسېد، د ماریا تر څنگ تېر شو، خو

گامونه يې بېسېکه ول، د پخوا غونډی يې پیاوړی تگ نه کاوه.

ماریا په سړي پسې روانه شوه، دواړه غلي ول، یواځې د وړو ډبرو د

ښوردو او لاندر رغریدو غږ اورېدل کېده...

د غونډی نیمايي ته رسیدلي وو چې شېرگل یو دم ودرېد، نجلی

ورته وکتل، حیرانه شوه، د سړي سترگې له اوبسکو ډکې وې.

ماریا په بېره وویل:

څه خبره ده؟!

د شېرگل سر وځړېد، کېناست.

ماریا وخنډل:

کوچیان په تگ کې غښتلي وي، خو...

شېرگل په خبره کې ورو لوبېد:

ستړی نه يم

نو بیا څه خبره ده؟

شېرگل غلی و.

ښه شېبه ووت، یوه هم څه نه وویل، خو وروسته د شېرگل شونډې

و خوځېدې:

– ته تلی شې!

ماریا په حیرانی وویل:

– چېرته؟

– نه پوهیږم! هرچېرته چې دې زړه وي، خو له دې ځایه لاړه شه!

نجلی د هغه تر څنگ کېناسته، سړي ته یې وکتل، له سترگو یې

اوبنکې روانې وې.

ماریا په حیرانی وویل:

– ته ژاړې؟

شېرگل مخ ورنه واړاوه.

ماریا وویل:

– څه خبره ده؟

شېرگل یوه شېبه غلی و، وروسته یې پر پزه لستونې تېر کړ، په

مړاوي غزې یې وویل:

– تا به ووژني.

نجلی د هغه تر څنگ کېناسته، شونډې یې و خوځېدې:

– ته ولې خواشینې بې؟

– د کوچي بدن پرک واخیست.

نجلی وویل:

– ته ښه سړی یې، زما له پاره دې خپله کورنۍ خطر ته ورکړه، زه ...

شېرگل چیغه کړه!

– په خبره پوه شه! دوی به دې مړه کړي!

ماریا غلې وه، وروسته یې وویل:

– خدای ته به یې پرېږدو، راځه!

له دې سره ولاړه شوه، دوه درې گامه یې واخیستل، شېرگل چیغه کړه!

– ته لیونۍ بې!

ماریا ورته وکتل، سړی ځای پرځای ناست و، ورغله، د کوچي تر

څنگ ودرېده، ورو یې وویل:

– زه تا او ستا کورنۍ ته غم نه شم پرېښودلای.

شېرگل یو سوړ اسویلی ویست، شونډې یې و خوځېدې:

– ځم، وطن پرېږدم، خو ته له دې ځایه لاړه شه!

ماریا یوه شېبه غلی وه، وروسته یې په حیرانی وویل:

– ولې؟ ته زما له پاره ولې دومره لویه قرباني ورکوي؟ هه!

د شېرگل سر ځوړند و.

ماریا وویل:

– ته خو پوهېږې! زه هیڅ نه لرم، تاته پیسې نه شم درکولای!

شېرگل رډ رډ ورته وکتل، یو دم یې چیغه کړه!

– پیسې په بلا وهم!

– نو بیا ولې ځان خطر ته ورکوي؟ هه!

د شېرگل سر وځړېد.

ماریا وویل:

– راته ووايه!

شېرگل غلی و.

ماریا خپله خبره تکرار کړه:

— راته ووايه!

شېرگل چیغه کړه!

— ته مې خوبنیږې!

د نجلی رنگ والوت.

شېرگل منډه کړه، په یوه سا شو متره پورته و خوت، ځنگونه یې پر وړو تیرو ولگېدل، سړیې ځوړند شو.

ماریا تر ډېره لاندې ولاړه وه، زړه یې سستی کوله، سترگی یې له اوبنکو ډکې وې، ښه شېبه ووته، وروسته یې ټوپک ورپورته کړ، روانه شوه، د سړي تر څنگ ودرېده، هغه ژړل...

ماریا کېناسته، شېرگل ته یې وکتل، سړیې ځوړند و، د ماشوم غوندې یې سلگۍ وهلې...

شېرگل په غریو کې وویل:

— زه څه خبر وم، ماته خو یوه کلیوال ځوان را پام کړل، ویل یې چې ته مین یې، هغه رښتیا ویل، ټولې خبرې یې سمې وختې، زه خپه یم، ډېر خپه، له تا پرته به څه کوم؟! هه! ته ووايه! زه...

ویې ژړل او خبرې یې پرې شوې.

د نجلی سترگی ډکې ډکې کیدې...

ښه شېبه ووته، شېرگل سونگېده، نجلی غلې وه... وروسته ماریا د کوچي پر اوږه لاس کېښود، ورو یې وویل:

— راځه! ناوخته شو!

شېرگل په پښو ودرېد، سړیې ځړېدلې و، مخ پورته روان شو.

ماریا ټوپک اوږې ته کړ، په سړي پسې روانه شوه، شېبه وروسته د غونډۍ سرته وخته، شېرگل ځوړند سرناست و.

نجلی مخامخ وکتل، تر ډېره هواره دښته وه، وروسته شنې کروندې ښکارېدلې، ورپسې څرک وروڼه پراته ول.

ماریا غږې اوږده کړه، غټو ډبرو د غونډۍ لمنه پټه کړې وه، زړه کلا نه ښکارېده.

نجلی د کوچي تر څنگ کېناسته، هغه ورو ورو سلگۍ وهلې... نجلی په مړاوي غږ وویل:

— زه ستا په درد پوهېږم، ستا مېرانه دې هم نه شم هېرولی، خو...

نجلی غلې شوه.

شېرگل په غریو کې وویل:

— ما نه غوښتل، خو بس نو! زړه دی، پام مې نه و، نه پوهېږم ولې!

خو ته مې ښه ایسي!

ماریا په خبره کې ورو لوېده:

— خو...

غلې شوه.

شېرگل پر خپله پزه لستونۍ تېر کړ، ورو یې وویل:

— اوس هم وخت لرې، له دې ځایه لاړه شه! زه به لاړه در وښیم، لنډه لاړ، بس! یو، یونیم ساعت مزل غواړي، هلته عسکري پوسته ده.

نجلی د سړي تر لاس تړلې گړۍ ته وکتل، لس کمې اته وې، ورو یې وویل:

— اوس ناوخته دی، هر څه پای ته ورسېدل.

شېرگل سر پورته کړ، سترگې یې سړې وې، بیرته یې لاندي وکتل، ورو یې وویل:

— هیڅ هم پای ته نه دي رسیدلي، هغوی لاندي په کلا کې دي، خدای خبر! یا به اوس را رسیږي، راځه! بېرته له غونډۍ کښته شو، څوک مو ویني! هه!

ماریا ولاړه شوه، ورو یې وویل:

— نه!

شېرگل په حیرانۍ ورته وکتل، نجلی ټوپک غاړي ته اچولی و، دښتې ته یې وچې سترگې نیولې وې.

شېرگل په بیړه وویل:

— که په تاڅه وشول، نوزه

ماریا د خبرو وار ورنه ونيو:

— په ما هیڅ هم نه کیږي!

دا یې وویل، روانه شوه.

شېرگل منډه کړه، نجلی ته مخامخ ودرېد، د هغې اوږو ته یې ټکان ورکړ، په لوړ غږ یې وویل:

— ته لیونی یې!

د ماریا په ټنډه کې گونځې پیدا شوې:

کوچي په حیرانۍ ورته کتل...

نجلی د سړي لاس ونيو، گړۍ ته یې وکتل، پنځه کمې اته وې، لاس یې پرینود، روانه شوه...

شېرگل پسې کتل...

ماریا گړندي گامونه واخیستل، سترگې یې له اوبنکو ډکې وې، سا یې لنډه لنډه کېده... شېبه وروسته لاندي یو څرډ بوال ښکاره شو، ور مخته شوه، د غونډۍ له سره یې یوه زړه کلاه سترگو ته ودرېده.

هسک سره بخون دیوالونه تر یوه یوه نیم جریب ځمکې راتاوول، په منځ کې یې زړې کوټې ښکارېدلې، دوو یې بامونه لرل، نوري یې ږنگې وې.

ماریا ځای پر ځای کېناسته، شېرگل ورو رسېد، د خواست په ژبه یې وویل:

— داسې مه کوه!

ناڅاپه د دیگ بخار د شپیلۍ غوندي نری شنهارۍ واورېدل شو، دواړو په بیړه پورته وکتل، په یوه توره گړندي اوږدې اوسپني پسې سپین لوگی روان و، لوگی ټیت شو، ځمکه ولړزېده، تر کلا سړې لمبې راتاوې شوې... سړې تورو لوخړو ونيو...

د کوچي ږنگ والوت، پر ځمکه اوږد وغځېد.

دروند غږ یې په غوږو ننوت، یوه جیت الوتکه پر کلا ورتيټه شوه، درب شو، لویې وړې ډبرې ورغړیدې، توره لوخړه پورته شوه... کلا نه ښکارېده

له لوگي يو څوک راووت، سرې لمبې ترې تاوې وې، چيغې يې وهلې... څو گامه يې واخيستل، ولوېد، سره لمبه ترې راوگرځېده... دروند غږ يې واورېد، شمال شو، په بېرې يې شاته وکتل، يواځې څو گامه ليرې اوږده څرخونه تاوېدل، تر غونډۍ سلامت چورلکه (هليکوپټره) راپورته شوه، سرته يې ودرېده، په پرانيستې دروازه کې يې يو عسکر ناست و، مشينگنه يې کوچي ته نيولې وه...

دوهمه چورلکه راپورته شوه، دا ټول د سترگو په رپ کې پېښ شول. شپږگل ماريآ ته وکتل، نجلی. ډاډه ناسته وه، له ځايه نه وه خوځېدلې، خوشاله ښکارېدل.

د کوچي زړه اور واخيست، پر سترگو يې تياره راغله، ولاړ شو، نجلی يې د وليو په مينځ کې په لغته ووهله، پرمخې پرېوت، ټوپک يې له ورنو وښود.

شپږگل ټوپک ته لاس وروغځاوه، ټک شو، کوچي شا پر تخته ولوېد، د ماريآ له خولې ځگونه باد شول، چيغه يې کړه، په انگريزي يې څه وويل، پر کوچي ورپرېوته.

سرې تر څنو ونيوله، په ښۍ اوږه کې يې نرۍ درد تير شو، لاس يې له حرکت وولوېد، کين لاس يې پر ځمکه وټپاوه، تيرې په گوتو ورغله، ماريآ يې لاس ټينگ ونيو، چيغه يې کړه!

— هغوی به دي ووژني!

عسکر ور ورسېدل، د شپږگل لاسونه يې شاته ورواړول، عسکر و چيغې وهلې، څه يې ويل، خو کوچي يې په ژبه نه پوهېده.

شېبه وروسته يې د سرې لاسونه وروترل، يوه چورلکه څو گامه ليرې ناسته وه، څرخونه يې تاوېدل، بلې د کلا پر سر دورې وهلې... وروسته له ناستې چورلکې څو تنو ټوپکېر، ټول له رنگه سره ول، ژېر وينيسته يې درلودل، جگ او هډور ښکارېدل.

يو دنگ سرې تر مخ و، د هغه په ټټر پورې سپينو او ژيرو روپيو ټال خوږ، نجلی ته يې کلکه غږ وکړه، د هغې لاس يې ټينگ ونيو، خوله يې له خندا، نه سره ټولېده، په انگريزي يې څه وويل، بيا له څو نورو عسکرو سره لاندې د کلا په لور کښته شو.

د غونډۍ پر سر درې عسکر پاتې شول، يو يې چورلکې ته نږدې ولاړ و، دوو نورو د مشينگنو خولې کوچي ته وراړولې وې...

د شپږگل له خولې ځگونه باديدل، پوچ پاش يې ويل، ښۍ اوږه يې په وينو سره وه.

ماريآ يوه عسکر ته څه وويل، هغه منډه کړه، کله چې بېرته راغی، په لاس کې يې يو تور بکس ښکارېده.

عسکر ټيټې ته مخامخ کېناست، بکس يې خلاص کړ، له رنگارنگ دواوو، پلسترونو او سپينې پختې (پنې) ډک و. وروسته يې پر يوه ټوټه سلامت بوتل تش کړ، ټوټه يې د کوچي اوږې ته ورنږدې کړه، کوچي شاته شو، ماريآ وويل:

— پرېرېده چې زخم دي پانسماں کړي، مرمۍ وتلې ده، جوړېږي!

شپرگل تو کرل، د نجلۍ له سپینې زني لارې وڅښدي.

کوچي چيغه کړه!

— تا ماته دوکه راکړه!

ماریا خپل لستونې پر زنه تېر کړ، کلا ته یې وکتل، تور لوگی ترې

پورته کېده، ورو یې وویل:

— ما یواځې خپله دنده تر سره کړه، حاجي خداينور د امریکې گټو ته

سترگوانې و، ده زموږ پر ضد جنگيالي روزل، د جنگ پلانونه یې

جوړول، تېر کال یې څلور امریکایان ووژل، نن زموږ وارو، غچ مو

واخیست.

نجلی غلې شوه.

شپرگل په حیرانۍ ورته کتل...

ماریا عسکر ته اشاره وکړه، عسکر د شپرگل د تپ په پاکولو بوخت

شو، کوچي کوم غبرگون ونه ښود، ماریا وویل:

زه پوځي نه یم، تر اوسه مې ماشې ته گوته نه ده وروړې، زه د

امریکې استخباراتو ته کار کوم، تېر کال افغانستان ته راغلم، پوره

لس میاشتي مې بېلابېل تمرینونه ولیدل، نیمه هېره شوې ژبه مې له

سره زده کړه، له خلکو سره وغږېدم، په دود، دستور مې ځان پوه کړ،

مختلف کتابونه مې ولوستل.

نجلی وټوخل، بېرته یې شونډې و خوځېدې:

یوه ورځ مې چادري پر سر کړه، له نظامي اډې ووتم، یواځې وم،

سرک ته وختم، یوه کرایي موټر ته مې لاس ورکړ، د نږدې ولسوالۍ

کلینیک ته ورغلم، کلیوالي ښځې وې، خبرې مې ورسره وکړې،

سمه دمه پښتنه وم، کلیواله پښتنه، یوې هم کوم شک وانه خيست،

یواځې یوې پیغلې زما د رانه پوستکي او پستو وینستو راز راڅخه

و پوښت، نور هیڅ خبره نه وه.

ماریا غلې شوه، کوچي په حیرانۍ ورته کتل... نجلۍ وویل:

ماته یواځې یو ماموریت راکړل شو، د حاجي خداينور پیدا کول، د

هغه په موندلو پسې امریکې ډېرې هڅې کړې وې، انعامونه یې

ټاکلي ول، جاسوسان یې پسې اچولي وو، خو کومه گټه یې نه کوله،

حاجي خداينور مرموز سړی و، درک یې نه لگېده.

دوئ دا ماموریت ماته راوسپاره، پوهېدم چې له خطرې ډک دی،

مرگ ورسره تړلی دی، خو بله چاره مې نه لیده، امر و، باید پر ځای

شوی وای.

ماریا یوه شېبه غلې شوه، بېرته په خبرو راغله:

بخت یاري راسره وکړه، لس ورځې مخکې زموږ استخباراتي

سرچینو ته خبر راغی چې حاجي خداينور په همدې سیمه کې لیدل

شوی دی، دا زموږ له پاره ښه چانس و، بېرته غونډه دا پره شوه، پر

پلان مو کار پیل کړ، نقشه مو مخې ته واچوله، د حاجي خداينور د

پیدا کېدو احتمالي ځایونه مو په نښه کړل، هره خوا مو وسنجوله،

کار د کاغذ له مخې سم جوړ شو، له پلان سره سم، زه باید د مخالفو

وسلوالو مینځ ته ورغلې وای، خو دا کار تر ټولو ستونزمن و، پوره

دوه ساعتو مو خبرې وکړې، بله چاره نه وه، ما بايد اسارت ته ځان ورکړی وای.

درې ورځې وروسته يې د جوړ شوي پلان له مخې په يوه پوځي موټر کې کينولم، دريو موټرو حرکت وکړ، په هغه لار لارو چې له خطر ه ډکه وه، زموږ پلان سم وخوت، د درې په مينځ کې ډزې راباندي وشوې، موټر ودرېدل، له عسکرو سره کښته شوم، تر يوې لوړې پرنې مې ځان پټ کړ، مرمۍ مې پر سر تېرېدې، مرگ مې په سترگو ليد، خو پلان له نقشې سره سم پرمخ لاړ، عسکر د چور لکو په مرسته و تښتېدل او زه اسيره شوم.

لومړی مې وهل و خوړل، بيا يې غره ته بوتلم او وروسته يې تاسو ته دروسپارلم.

ماریا غلې شوه، د خپل کوچيانې کميس گريوان ته يې لاس کړ، بېرته يې راويست، په گوتو کې يې د قلم د سر غوندي نړۍ اوسپنه ښکارېده، څوکې يې غمۍ درلود، کله کله به خپه سره رڼا ترې راووته...

نجلی ورو وويل:

ما په کيږدی کې څو ورځې تېرې کړې، خو له مرکز سره مې تماس درلود، د دې دستگاه په برکت يې زما ټولې خبرې اورېدلې، له هرڅه خبرېدل، زړې ژرندې ته نږدې ماینونه هغوئ ويستل، زه هم ډاډه وم، د خطر په وخت کې رارسيدل، بخت ياري راسره وکړه، هرڅه سم

پرمخ لاړل، کيږدی له مصنوعي سپوږمۍ څخه کنټرولېده، کله کله به يې پیلوټه الوتکې هم دورې وهلې، هرڅه تر کنټرول لاندې ول.

نجلی غلې شوه، کوچي هېڅ نه ويل، سترگې يې سرې وې، په ټنډه کې يې گونځې ليدل کېدې، څېره يې نېولې وه.

ماریا ولاړه شوه، له کلا څخه هماغسې لوگي پورته کيدل، سرتيري په کنډوالو کې گرځېدل...

نجلی کوچي ته وکتل، پر اوږه يې سپينه ټوټه تړل شوې وه.

ماریا ورو وويل:

ته له زړه صاف سرې يې، خو خور دې ډېره خوږه ده، هغه...

کوچي چيغه کړه!

خو تا غلط کړو!

ماریا يوه ترڅه موسکا وکړه، شونډې يې و خوځيدې:

ته څه فکر کوې؟! که طيارې نه وای راغلي، دوی به ژوندي پريښي وای، ته په خپله پوهېږې، په جگړه کې هر لوری خپلو گټو ته گوري، که يې ونه وژنې، نو وژني دي، ما يواځې خپل ماموريت تر سره کړ، په خپل قول ودرېدم، تاسو ته مې هېڅ تاوان درونه رساوه، د اوږې ټپ دې هم له خپله لاسه، که تا ټوپک ته لاس نه وای ورغځولی، هغوئ نه ويشتي، ما ورته ويلې وو چې تاته کوم تاوان درونه رسوي.

تېز شمال شو، نجلی پورته وکتل، پر سر يې چورلکه ولاړه وه، شېبه وروسته د هغې بلې چورلکې تر څنگ کېناسته، څرخونه يې

تاو بدل... سپاندي او غرنې بوتې يوي خواته ږنگ پراته ول... له چورلکې څخه څو سرتېر وټوپ کړل، دوئ خوشاله ښکار بدل، خبرې يې کولې، خندل يې... مارييا ټولو ته لاس ور اوږد کړ، يوه له ونې دنگ شين سترگې ځوان د نجلۍ گڼ کوچيانې کميس ته اشاره وکړه، څه يې وويل، ټولو وخنډل.

يوه بل له ځمکې شل ډزې ټوپک ورپورته کړ، د چورلکې خواته گړندی روان شو، شپږگل پسې کتل، په سترگو کې يې کرکه پرته وه...

شېبه وروسته نور سرتيري هم پورته وروختل، د يوه په لاس کې توره پلاستيکي کڅوړه وه، ډکه ښکار بدله، دوو نورو سوځيدلې مشينگني خپلو ملگرو ته ورنښودلې...

يو سرتيري ورمخه شو، کوچی يې د مشينگني پر ميل وواهه، د الوتکې خواته يې اشاره وکړه، مارييا په بېره ورنږدې شوه، سرتيري ته يې څه وويل، هغه يوي خواته غلې ودرېد.

پنځه دقيقې نورې هم تېرې شوې، وروسته ټول د چورلکو خواته روان شول، مارييا او دوه نور سرتيري کوچي ته نږدې ولاړ وو.

ماريا ورو وويل:

پاته شوه د مينې خبره، ته ښه سپرې يې، خو...

شپږگل لارې توکړې، چيغه يې کړه!

دروغ وو، ټول دروغ وو، ته مې د سپۍ غوندي بده ايسې!

ماريا وخنډل، ورو يې وويل:

هر رنگه چې دې زړه وي، خو ما کوژده کړې، واده ته مې دوې مياشتې پاتې دي.

د شپږگل سترگې له اوبښکو ډکې وې...

ماريا يوه سرتيري ته اشاره وکړه، هغه ټيټ شو، د کوچي لاسونه يې خلاص کړل. شپږگل په بېره يوي ډېرې ته لاس ور وغځاوه، ولاړ شو، پرله پسې ډزې شوې، د کوچي پښو ته يوه ليکه مړه دوږه پورته شوه، بل سرتيري د کنډاغ وار پرې وکړ، کوچی پر کين اړخ پر بوت.

ماريا ورته وکتل، د کوچي خوله وينې وه.

نجلی د چورلکو خواته روانه شوه، دوو نورو سرتېرو هم حرکت وکړ، مشينگني يې د کوچي خواته نيولې وې...

نجلی دروازي ته نږدې پر څوکۍ کېناسته، سترگې يې له اوبښکو ډکې وې، کوچي ته يې کتل...

چورلکې ټکان وخور، له ځمکې پورته شوه، کوچی پر پښو ودرېد، په چورلکې پسې يې منډه کړه، چيغې يې وهلې، تېرې يې ويشتلې، څه يې ويل، خو غږ يې نه اوريدل کيده، سرتېرو خندل...

چورلکه پورته وخته، ډېره پورته، شپږگل د يوه ټکي غوندي ښکارېده، خو نجلۍ له هغه څخه سترگې نه اړولې، کوچی ولاړ و، شاوخوا څرې غونډۍ ترې راگرځېدلې وې، له کلا تور لوگي پورته کيدل...

چورلکې څنگ بدل کړ، ليرې يوي بوربوکی دورې خورلې، نېغه د شنو فصلونو خواته ور روانه وه.

پای
۱۳۸۸ لمریز کال ، د سرطان شیپرمه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**